

Obsah tohoto článku je určen hlavně těm, kdo se poprvé rozhodli do něčeho takového nahlédnout. Celé podání je tomu přizpůsobeno. Nejedná se o nějaký teologický spis; jsem jen řadový křesťan. Tím je také zaručena srozumitelnost pro širší vrstvy čtenářů.

Úvod: Bude velmi stručný; ostatně i svědectví, která budou následovat, nejsou nijak obsáhlá. Čtenář tak alespoň může nechat působit svou schopnost popsané situace domýšlet a sám si odpovídat na otázky, které při čtení jistě vyvstanou. Všechna svědectví o Božím jednání s člověkem jsou napsána pravdivě bez nějakých vylepšování, či úprav. Jedenáctá a dvanáctá zkušenost se nepříhodila mně, ale mým známým. Rovněž i dvojitá jednadvacátá. Přestože se mi příběhy mých známých jeví ze všech jako nejvíce zajímavé, neumístil jsem je na začátek, jak by se to dalo očekávat. Důvod? Zákusek se také nejí před jídlem, ale zpravidla až později. Avšak i aperitiv nebývá k zahoeení. A oběd jakbysmet. Takže přeji „dobrou chuť“.

Vážka na Bobrovníku

„Dnes bude slunečno a velmi teplo“, zněl hlas z rádia. „Teploty budou tak jako v minulých dnech přesahovat 30°C.“ Syn a dvě dcery sbalili plavky, potápěčské brýle a nějaké jídlo. Kdyby jim šla všechna práce tak rychle a radostně, jako balení k vodě, tak...

Vyjeli jsme. Cíl cesty Bobrovník. Je to rybník za městem Jeseník, posazený do velmi krásné přírody. Voda je průzračná, v hloubce ledová; do rybníku totiž vtéká z lesa malý potůček, který je skutečně velmi studený. Avšak teplota vzduchu nad 30°C je zárukou, že voda bude pro koupání v rybníku přijatelná.

Dorazili jsme na místo, rozdělali deku a vletěli do vody. Samozřejmě bez potápěčských brýlí ani krok. Ve vodě nás byl plný rybník. Pak jsme všichni dostali hlad a sešli se na dece. Jídlo nám chutnalo jako marcipán. Cítili jsme se opravdu blaženě.

Kolem nás létaly obrovské vážky, děti je nazývaly „vrtulníky“. Vzpomněl jsem si na příběhy Františka z Assisi. Stejně jako my chodil i on rád do přírody a měl v ní spoustu zajímavých zážitků. Řekl jsem, že Bůh může podobně učinit i nám; může nechat přistát vážku na ruce někoho z nás, abychom si ji prohlédli z blízka. Zvedl jsem ruku vstříc vážce a zapískal. Ihned mi na ní přistála. Ticho přerušilo postupně silící jásání dětí. Prohlíželi jsme si proti obloze její dva páry průhledných, blanitých křídel. Děti se pokoušely shodit vážku z mého prstu, ale vážka se shodit nenechala. Držela se velmi silně. Její tělo pod tlakem dětských prstů uhýbalo, či pružilo, ale její nohy se pevně držely. Cítil jsem, že Bůh říká: „Prohlédněte si, co jsem stvořil, líbí se vám?“ „Je to nádhera a dokonalost“ – žasli jsme společně.

Lidé na okolních dekách nápadně ztichli. Po několika minutách, když jsme se dost vynadávali, jsem zvedl ruku s vážkou k obloze a řekl: „leť!“ V ten okamžik vážka vzlétla a zmizela z našeho dohledu. Vůbec jsem se nedíval po lidech kolem nás, ale šel se ponořit do křišťálově

průzračné a příjemně chladivé vody. Je pravdou, že nejprve jsem chtěl využít situace k rozhovoru s oněmi překvapenými sousedy na dekách, ale cítil jsem, že „řečeno“ už bylo dost.

Půlnoční stopař

Horké léto skončilo a přišla tuhá zima. Venku za okny foukal mrazivý vítr a vytvářel sněhové závěje. Byl zrovna Silvestr kolem desáté večer a já jsem v teple obývacího pokoje usnul u televize. V jedenáct jsem se probudil. Velmi silně jsem cítil, že mám vstát a jet směrem na Malou Morávku.

Odházel jsem trochu nafoukaného sněhu od garáže a vyjel. Po necelé čtvrthodince jsem byl v Morávce. Nikde nikdo, tak jsem se u poslední restaurace otáčel nazpět. Ve světlech reflektorů jsem však zahlédl nějakého mávajícího člověka. Stál vedle ležícího muže, zřejmě opilého...jestli bych jej prý neodvezl domů, bydlí v nedalekém Karlově. Je mínus sedmnáct, ať tu nezmrzne...

Tak jsem jej naložil. Dalo se s ním komunikovat, jen nohy mu nechtěly sloužit. Navigoval mne až k jakési hájence. Ať si prý přijedu někdy na zvěřinu, zrovna žádnou nemá. Mávnul jsem rukou a jel pomalu nazpět. Projel jsem celou vesnicí a nic. Nerozuměl jsem tomu. Otočil jsem se a cestu znovu pomalu zopakoval. Zase nic. Přesto jsem věděl, že to teprve přijde. Určitě jsem tu nejel kvůli tomu muži se špatně fungujícíma nohama.

Blížila se půlnoc. Nechal jsem za sebou Morávku a jel směrem domů. Asi půl kilometru před serpentýnami jsem před sebou spatřil muže, oděného v letním riflovém obleku. Měl hustý plnovous a vypadal velice „drsňácky.“ Stopoval. Tak jsem mu zastavil. Asi tak dvaatřicetiletý, zcela zkřehlý muž si pomalu přisedl. Po chvíli mlčení promluvil: „Tak přece ten Bůh je. Nikdo mi nechtěl zastavit, tak jsem se poprvé v životě modlil. Už jsem úplně vyčerpaný, tři dny to táhnu po hospodách, utekla mi totiž žena. Hledal jsem místo v lese, že tam někde přespím. Buď si „hodím mašlu“, nebo tam někde zmrznu. Kdybys mi nezastavil, skončil bych to.“

Rozsvítil jsem v kabině světlo a podíval se onomu vousáči do tváře. Neskryl jsem překvapení: „To jsi ty?“ Byl to můj bývalý spoluzaměstnanec; tehdy pracoval jako dřevorubec. Bylo tomu již nejméně pět let, co jsem s ním hovořil o Bohu. On se mi pak přede všemi vysmál a nazval mne nejrůznějšími „tituly“.

Ale teď se situace poněkud lišila. Řekl jsem mu, že jsem se přibližně v onu dobu, kdy se on modlil, rozhodl, že mu pojedou naproti. Avšak ani v nejmenším jsem netušil, že se setkám právě s ním. Podrobně jsem mu sdělil vše, co se mi tenkrát říci nepodařilo a zavezl jsem jej až do jeho bydliště.

Napadlo mne, že Bůh má pro jisté lidi, ne-li pro všechny, připravenou tu nejvhodnější dobu a situaci. Někdy, možná často, to může být i ta poslední.

Když jsem přijel zpět domů, řekl jsem Bohu, že to byl můj nejlepší Silvestr v životě a poděkoval za další záchranu člověka nejen pro tento život dočasný, ale předně pro ten budoucí. Pak jsem s příjemným pocitem usnul v „Boží náruči“.

Malé kolečko těsně pod hladinou

Naše rodina je rozvětvená s větším počtem dětí od švagrů a švagrových. V létě roku 1988 nám byly svěřeny, abychom je hlídali při koupání v pískovně v Nákle. Společně s mou ženou jsme vyhledali místo, kde nebylo mnoho vody a byl do ní snadný přístup. Ty starší mezi dětmi dostaly za úkol pomáhat nám starat se o ty menší. Asi po dvou hodinách dětského skotačení jsem vyšel z vody, lehl si na deku a se svolením mé ženy usnul. Žena sledovala dětský rej dále sama.

Nevím, jak dlouho jsem zdřímł. Najednou mne „něco“ probudilo s tak velkou naléhavostí, že jsem doslova vyletěl z deky a díval se na koupající se děti. „Shodou okolností“ se můj zrak stočil asi deset metrů vpravo. Na zlomek vteřiny jsem zahlédl několik centimetrů pod hladinou jakoby malé kolečko, které hned zmizelo, aniž by se voda jakkoli zčeřila. Vypadalo to jako ústa malého dítěte. Bleskově jsem se tam potopil a dítě brzy našel až těsně u dna. V tom místě byla prohlubeň a zhruba tři metry vody. Voda byla trochu kalná, ale měl jsem štěstí. Byla to pětiletá Jitka. Jak se dostala tak daleko od koupajících se dětí mi není jasné; neuměla totiž plavat.

Vyběhl jsem s ní na břeh a chtěl z ní vylévat vodu. Byla pod vodou podle našeho odhadu nejméně půl minuty. Nebylo to však třeba. Holčička měla ve tváři „úsměv Paula Newmana“ a chovala se, jako by se nic nestalo. Suverenou je dodnes. Zato můj obličej musel vypadat hodně napjatě. Věděl jsem, že mne probudil Ten, komu jsem o své starosti o děti pověděl a požádal Jej o pomoc hned při začátku koupání. Uvědomil jsem si dosah události, kdyby se dítě utopilo. O to více jsem Bohu děkoval za záchranu jejího života. A děkuji až dodnes.

Ta dívka byla zachráněna pro tento dočasný život. To má samozřejmě velký význam. Podle Biblického poselství má však šanci být zachráněna pro věčnost, stejně jako každý další člověk. Bůh sám jí podává svou ruku. Zda ji uchopí, je na ní. Stejně je to i s Tebou.

Kulatý průzor v bílé tmě

Kdysi jsem slyšel vyprávět příběh jednoho z náčelníků Horské služby. Při jedné „hledáče“ ztracených turistů sám ztratil ve sněhové bouři orientaci a octl se mimo trať někde ve svahu.

Byl už značně vyčerpaný, v silném větru prochladlý a navíc po pás ve sněhu. Všude kolem bílá tma. Věděl, že se dostal do bezvýchodné situace. Při jedné schůzi se veřejně přiznal, že se tehdy poprvé v životě modlil, aby našel cestu zpět. Najednou se mu ukázal na kratičkou dobu kulatý průzor a v dáli uviděl jistý orientační bod. To mu zachránilo život. Cítil se nucen říci onen příběh na veřejnosti, bez ohledu na to, co mu to přinese. To svědčilo o jeho dobrém charakteru. Sdělil jej se vši vážností. Věděl, že nešlo o náhodu a to také zdůraznil. Nikdo ze členů HS se nepokoušel jeho zkušenost nějak zpochybnit. Dobře jej znali a věděli o kvalitách jeho rozhodnutí a závěrů.

Později jsem prožil s modlitbou podobnou zkušenost i já na oné písčovině v Nákle. Na okamžik jsem uviděl kolečko pod hladinou a pak vše pohltila modrozelená hladina vodní plochy. Věc jsem neutajil. Ježíš řekl, že kdo se za něj bude stydět na zemi, za toho se on bude „stydět“ při Božím soudu v nebi. (Marek 8:38)

Veřejné přiznání či vyznání onoho náčelníka HS mi připomnělo opačnou variantu následujícího příběhu, který se udál za druhé světové války při bombardování jistého města. Obyvatelé velkého činžovního domu byli ukryti v jeho sklepení. Tlakové vlny, způsobené výbuchy padajících bomb vnikaly okénky a vyraženými dveřmi do sklepa, takže oděvy vystrašených mužů i žen vlály jako ve vichřici. Všimli si, že jistá žena se chová jinak, než ostatní lidé. Byla zcela klidná. Věděli o ní, že je křesťanka a žádali ji naléhavě o modlitby. Prý když to přežijí, začnou chodit do křesťanských shromáždění.

Po skončení války je křesťanka všechny navštívila. A co myslíte, že se stalo? Téměř všichni se jí vysmáli, jen jedna žena vzala svůj tehdejší slib vážně. Ostatní necítili povinnost se věci dále zabývat. Bombardování přestalo, tak už Boha nepotřebovali. Ježíš řekl: „Kdo mne zapře před lidmi, toho zapřu i já před Otcem, který je v nebesích.“ (Matouš 10:3)

Tři kůzlata a všechno kozičky

Stalo se to začátkem devadesátých let. Po dvou dnech prodeje ve východních Čechách jsem přijel domů. Žena mi slavnostně oznámila, že koupila kozu. Zní to sice nezvykle, až úsměvně, ale na vesnici je to běžná věc; sousedé nad námi, ale i pod námi je chovali už řadu let. Mléko je zdravější než kravské, zvláště pro děti. Kozu jsme chovali již dříve, ale prodali jsme ji, neboť trkala naše děti a navíc byla rohatá. Tahle nová rohy neměla.

„Kolik jsi za ni zaplatila?“ „Jen pět set.“ To je podezřele nízká cena. Co za tím vězí? Zjistili jsme, že koza nemůže mít mladé. Takže půjde asi do klobás.

Naše děti si ji však velmi oblíbily. Jakmile se dozvěděly o našem úmyslu, chtěly po nás, abychom jí udělili milost. Použily všechny možné páky. Žena pronesla s notnou dávkou ironie: „Ty jsi tak zaměřen na ty zázraky, tak se pomodli a koza bude zdravá!“ Přijala totiž názor, že Bůh už dnes zázraky nedělá a už vůbec ne u zvířat. Samozřejmě jsem s ní

nesouhlasil a ihned jsem jí odpověděl: „Tak abys věděla, že Bůh je stále stejný, a že dělá zázraky i dnes, kůzlata budou. A abys neřekla, že je to náhoda, budou celkem tři. A abys opět neřekla, že jde jen o náhodu, všechny tři budou kozičky. A také se to stane proto, abys poznala, že Kristus reaguje na naše prosby. Sám řekl: „Budete li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ (Jan 14:14Ep)

Ihned jsem doma přede všemi přednesl svou krátkou prosbu Kristu. Vzápětí mne naplnila naprostá jistota, že ON to učiní. Opětovně jsme zavezli kozu do města, kde jsme s ní byli již několikrát. Předloni jsme tam zavezli i onu první rohatou kozu. Té se kozel asi moc nelíbil, neboť jej dvakrát nabrala svými ostrými rohy do žeber. A to s neuvěřitelnou razancí, k níž si pomohla dostatečným rozběhem. Omlouval jsem se tenkrát majitelům kozla za chování naší „rohaté nevěsty“. Ale paní mi odpověděla, že za to může její kozel, neboť se prý „dlouho upejpal a nevěstu to zřejmě znervózňovalo“. Pak uhodila kozla několikrát řetězem. Když jsem se ho chtěl zastat, paní řekla: „On dobře ví, co má dělat.“

Dostal jsem tehdy z oné téměř tragikomické situace záchvat smíchu a než jsem se uklidnil, bylo vše hotovo. Teď tu stála přede mnou a když viděla, že jsem se konečně uklidnil, řekla jen: „Třicet korun.“ A já jsem znovu vybuchl smíchem.

Další bezrohá nevěsta kozla nenapadla a paní nemusela používat donucovací metodu. Pak uplynulo téměř pět měsíců a termín se přiblížil. Již delší dobu bylo vidět, že koza čeká přírůstky. Všichni byli překvapeni. Syn, který stál na straně maminky, řekl: „Tak maximálně jeden kozlík.“ Sousedé pod námi měli totiž ten rok dva kozlíky, stejně, jako sousedé nad námi.

Probudili jsme se do nedělního rána. Řekl jsem slavnostně synovi: „Oťo, běž se podívat do kůlny, budou tam tři kozičky.“ Synova zvědavost snadno překonala jeho pochybnosti. Za chvíli přiběhl nazpět a řekl: „Jsou tam dvě kozičky.“ Odpověděl jsem s naprostou jistotou, bez zrníčka pochyb: „Špatně ses díval, jsou tam tři. Půjdeme se podívat spolu.“ Byly skutečně jen dvě, avšak jistota byla u mne stále dokonalá. Najednou jsme uslyšeli jemný, tlumený hlásek třetího kůzlete. Trošku se před námi schovalo. „Oťo, podívej se, co to je,“ řekl jsem s úsměvem. „Kozička“, odpověděl syn a běžel to oznámit domů.

Když jsem Bohu poděkoval, vrátil jsem se domů také. Moje milovaná žena u snídaně mlčela a chovala se, jakoby se nic nestalo. Mlčela ještě další dva dny a pak řekla své časté pořekadlo: „No a co“? Řeknete to i vy?

Vysvobozena z moci věšteckého ducha

Stalo se to někdy v letech 1990-93. Co vím přesně, padaly tenkrát „hvězdy“ – Leontýnky. Byly to velmi malé částičky meteoritské hmoty, které vlétaly do naší atmosféry velkou rychlostí. Třením o vzduch se vzněcovaly a osvěcovaly oblohu četnými, většinou jen

krátkými záblesky. Pozorovali jsme je nad ránem společně se skupinou bývalých spiritistů, kteří teprve před nedávnem přijali Pána Ježíše Krista a uvěřili v jeho očisťující oběť.

Zajímavé bylo, jak jsme se seznámili. Vezl jsem v té době svou ženu a děti autem do města. Vysadil jsem je a za dvě hodiny jsem je měl vzít zase zpět domů. Chvíli jsem seděl v autě a čekal na odpověď na mou modlitbu. Prosil jsem Krista, aby mne vedl na místo, kde mne chce mít. Pak jsem vyjel a zastavil na parkovišti jednoho sídliště. Těsně po mém příjezdu přijela modrá škodovka a zaparkovala vedle mne. Jako na povel jsme oba, šofér škodovky i já společně vystoupili a pozdravili se. Ihned jsem s ním začal hovořit o Kristu. Mladý muž mne soustředěně vyslechl a pak řekl: „Ty.., když jsi věřící, něco ti povím, jiní by se mi vysmáli. Mám ženu, která dělala dlouho spiritismus. Měla svou skupinku. Najednou však začala slyšet cizí hlasy. Často ji to nutilo skočit z okna nebo zabít naše děti nožem. Zajel jsem s ní proto na shromáždění australského misionáře Steve Rydera, ale jeho pokus jí pomoci se minul účinkem. Doma se posedlost projevila znovu. Žena začala pozdě v noci pronášet cizím hlasem jakési prognózy či věštby. Když jsem tedy tomu duchu přikázal v Kristově jménu, podle vzoru Steve Rydera, aby ženu opustil, odklonila se z ní průhledná silueta postavy a praštila mne do předloktí mé pravé ruky. Byla to tak silná rána, že mi ruka hodně opuchla. Pracuji jako zedník a měl jsem tím pádem problém. Jsem z toho celkově špatnej.“

Ještě chvíli hovořil a pak ukázal směrem k jednomu věžáku: „Tamhle jde,“ a pokynul jí, aby přišla za námi. Když přišla až k nám, jevila se mi jako inteligentní, upravená mladá žena. V očích však měla tvrdost a nenávisť, kterou nezakryla ani snahou o přívětivý úsměv. Muž jí řekl, o čem jsme spolu hovořili. Řekla na to, že to ví už mnoho lidí a že je ráda, neboť je to pro ni nová šance na vysvobození. Požádali mne totiž společně, zda bych jim mohl pomoci a modlil se za ni.

Pozvali mne na devátou hodinu večerní ještě toho dne. Neměl jsem nejmenší pochyby o Kristově moci, která je k dispozici každému opravdově obrácenému křesťanovi. V samotné Bibli čteme o Kristových následovnicích, že tuto moc od Krista obdrželi a radovali se z toho. Ježíš jim na to ale řekl: „..z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že vaše jména napsána jsou v nebesích.“ (evangelium Lukášovo 10:20) Je jasné, že tím neodsoudil radost z jejich úspěšného exorcismu, ale poukázal jim na věčnost, která je pro ně připravena. Z té mají mít tu největší radost.

V Novém zákoně je dále také zmínka o nekřesťanech, kteří se pokoušeli používat Kristovo jméno k vyhánění zlých duchů. Dopadli však nedobře. (Skutky apoštolů 9:13–16)

S oběma mladými lidmi jsem se rozloučil a jel odvézt ženu a děti zpět domů. Doma jsem si udělal čas, abych se na onu večerní událost modlitebně připravil. Na smluvenou dobu jsem zazvonil u dveří jejich vysoko položeného bytu.

Hovořili jsme spolu asi půl hodiny o svých životech a pak trochu napjatý manžel oné ženy ukončil rozhovor slovy: „Modli se už!“ Začal jsem přibližně takto: „Pane Ježíši, děkujeme Ti za Tvůj vztah k nám, za Tvou oběť, že jsi vzal naše viny na sebe a dal nám tak šanci získat

Tvým prostřednictvím odpuštění přestupků, které jsme v životě spáchali. My Ti tedy vyznáváme i viny této ženy, která se dotazovala všelijakých duchů. Nyní prožívá následky porušování Tvých ustanovení. Prosíme společně, abys ji od toho očistil. Já tedy pravím ve Tvém jménu tomu duchu: „...vyjdi z ní!“

Až doposud klidně sedící žena sebou prudce trhla a odrazila se nohama od podlahy tak silně, že vylétla neuvěřitelně vysoko a prohnula se při tom jako luk. Nápadně připomínalo skok vysoký, zvaný „flop“. Její manžel ji stačil zachytit a zbrzdil tak její nekontrolovaný pád na podlahu. Žena sebou na zemi škubala a vrčela s vyceněnými zuby jako zvíře. Pomyslel jsem si: „Démoni mají přece vysokou inteligenci, proč jsou ty jejich projevy tak primitivní? Pravděpodobně jim začalo být hodně horko, tak je najednou ta jejich inteligence ta tam.“ V Bibli o tom čteme, že duchové vycházeli s velikým křikem a lomcováním. (Skutky apoštolů 8:7 a také např. Marek 1:26).

„Jak se jmenuješ?“ – zeptal jsem se polohlasně. Duch začal ženou ještě silněji zmítat a kroutil její hlavou. Měl mi tím oznamovat, že své jméno nehodlá prozradit. Čím déle jsem duchu přikazoval, aby svůj příbytek opustil, tím více sílily projevy jeho nevole. Po necelých dvou minutách mne oslovil muž oné oběti: „Skončeme to, ty stěny mají uši, lidé v okolních bytech si budou myslet, že se s ženou bijeme. Najdeme si zítra jinou místnost.“

Žena se po krátké chvíli probírala: „Měli jste pokračovat, cítila jsem, že nade mnou ztrácí moc a že odchází!“ Odvolal jsem se na přání jejího manžela.

Domluvili jsme se na zítřejší den. Samozřejmě jsem se dostavil na smluvený čas. Byla však u nich návštěva; jednalo se členy jejich bývalé skupinky. Nechtěli mne tam a tak jsem jel domů. Modlil jsem se na dálku. Později však všichni přijali Krista a pozvali mne na ony „Leontýnky“.

Po nějakém čase jsem se dověděl, že paní chodí někam do křesťanského společenství, kde vede zpěv. Byl jsem se tam podívat. Hrála docela dobře na kytaru a táhla ve zpěvu moderních křesťanských písní téměř čtyřiceti člennou skupinu mladých křesťanů, mužů i žen. Výraz jejího obličeje se změnil. Tvrdost i nenávisť byly pryč. Místo nich z ní vyzařoval pokoj a radost. Stejný stav trvá již zhruba patnáct let.

Nepřisuzuji si hlavní podíl na jejím vysvobození. Nové prostředí, kam paní chodí, jí poskytuje dobré zázemí a jejich pastor je vynikající křesťan. Celá událost utvrdila mou víru, že Kristus má i dnes stejnou moc, jakou měl v dobách apoštolských. Během let jsem se o tom mohl častokrát přesvědčit.

Protialkoholní léčebna Horní Holčovice

Bylo jaro roku 1989. V té době jsem pracoval u lesů ČR jako závozník a náhradní šofér. Zrovna jsme v jednom z horských průsmyků naložili plnou Tatra smrkových kmenů, když

jsem z rozhovoru dvou mužů zaslechl dvě slova: protialkoholní léčebna. Hajný pohodil hlavou směrem, kde se měla nacházet. V malé vesničce s několika domky, jmenovala se Jelení, se mělo odbočit na úzkou cestu a jet lukami stále do kopce.

Hned druhý den jsem nastartoval svého Žigulíka a vyjel léčebnu hledat. Našel jsem ji až na konci oné úzké cesty. Vystoupil jsem na malém parkovišti a zbytek cesty šel pěšky. Uviděl jsem sedm větších domů, mezi nimiž provádělo jarní úklid několik mužů s hráběmi. Zvědavě si mne prohlíželi: „Že by nový pacient?“

Procházel jsem „lágrem“ a dělal jakoby nic. Dal jsem se s některými pacienty do řeči. „Ať tě tu nevidí vychovatel“, řekl jeden muž. Najednou zazněl signál a všichni se seběhli z oněch domů a seřadili se. Napočítal jsem dvaasedmdesát mužů. Během další doby jsem tam chodil, hovořil s nimi o Kristu a půjčoval křesťanské knihy. Zjistil jsem, že kromě alkoholiků je tam i několik mladých narkomanů. Brzy jsem se setkal i se dvěma tamními lékaři, kteří se o pacienty starali. Řekl jsem jim o smyslu mých návštěv. Potichu mi odpověděli: „Chod'te sem, ale my o ničem nevíme.“

Brzy nato přišel listopad 89. Již dříve jsem řekl o svých cestách adventistům, mezi něž jsem chodil. Pár mladých se pro to také nadchlo. Hodně jsem se přátelil s místními katolíky. Měli vynikajícího faráře Ivana Fišara a spoustu hlučné mládeže. Brzy jsem poznal, že velmi dobře zpívají a to nejen starší, ale i novodobé křesťanské písně a to s velmi dobrým kytarovým doprovodem.

Bylo mi hned jasno. Řekl jsem jim o možnosti zazpívat v protialkoholní léčebně. Ihned nadšeně souhlasili. Přidal jsem i svou kytaru. Do vánoc jsme stihli nacvičit dvaatřicet písní. Zpívalo se bez mikrofonu, ale i tak to bylo slyšet hodně daleko. A ještě k tomu tak intonačně čistě. Zpěv totiž vedla nadaná zpěvačka, známá svou kvalitou pěveckého přednesu.

Kdosi dostal nápad: „Koupíme jim bednu pomerančů.“ Peněz se sešlo na dvě. Ještě k tomu upekla katolická mládež perníková srdíčka, krásně je nazdobila a napsala věnování. Pak každé zabalila do celofánu a svázala bílou, či růžovou mašličkou.

Zajeli jsme jedním autem do léčebny oznámit jim naši nabídku. Vychovatel nechal nastoupit všech dvaasedmdesát mužů. Krátce jsme jim řekli, o co jde a předali květiny jménem všech vrbenských křesťanů. Když se jich vychovatel zeptal, jestli chtějí, abychom přijeli s naší besídkou, bleskově zvedli ruce jako jeden muž. Všiml jsem si, že všichni nastoupení mají v očích slzy. Úplně všichni. Ani mě se nepodařilo slzy zadržet.

Pak jsme přijeli v několika přetížených autech s nacvičenými písněmi. Sál byl plný lidí a Bůh byl s námi. Mluvího nám dělal Milan Glombíček starší, který se později stal starostou Karlovic. Neměl nic připraveno, ale nikdo to nepoznal. Vše bylo velmi spontánní, zdařilé a radostné. Dalo se říci, že posluchači byli nadšeni. Postupně několik z nich přijalo Krista jako svého Pána a Zachránce.

Jeden z nich byl členem jisté ostravské kapely. Byl hudebně velmi talentovaný a po svém přijetí Krista složil několik nových křesťanských písní s obsáhlými texty. Rádi jsme jej v létě brali s sebou ke společnému posezení u ohně a poslouchali jeho písně.

Do léčebny jsme dojížděli po celý rok 1990. Její primář, zprvu velmi skeptický, byl stále více pro naše návštěvy. S potěšením nám oznámil, že po celý rok našich návštěv neměl v léčebně ani jednu sebevraždu a také ani pokus o ni. V předchozích letech byl počet dokonaných sebevražd dvě až tři ročně, nepočítaje pokusy o ně. Nabídl nám úhrady cestovních výloh. Odmítli jsme je.

Později byla léčebna na čas přestěhována do Opavy, ale po nějaké době se její provoz opět rozběhl. Většina původních pacientů se už vrátila domů. Ti noví byli zcela jiní; podle mého názoru jim nešlo tolik o léčbu. O křesťanství jeví jen malý zájem. A protože lékaře nepotřebují „zdraví,“ ale nemocní, přestali jsme léčebnu navštěvovat. Jen občas jsem tam zajel na průzkum situace. Co kdyby se tam objevil někdo, kdo si myslí, že život může mít smysluplný počátek i cíl? Pro ty, kdo hledají, jsme vždy k dispozici.

Přesto jsme byli spokojeni; naše úsilí mělo smysl i plody. Samozřejmě díky Božímu vedení. A to přátelství s katolíky bylo také velmi pozitivní zkušeností. Až se jednou setkáme v Božím království, tak místo překvapení, že jsou tam i oni a naopak, si na naše společné chvíle rádi zavzpomínáme.

Časté pošetilosti mládí

„Pošetilost je přivázána k srdci mladého.“ (Příslaví 22:15) To jsou slova zapsaná v Bibli už staletí před narozením Krista. Během dějin se ukázalo, že s pošetilostí mladých lidí se musí počítat. Ani já jsem nebyl výjimkou, a stejně jako naprostá většina ostatních jsem měl i já rád již od dětství rozmanitá dobrodružství. Například rychlou razantní jízdou na čemkoliv, také vlézt do neznámých chodeb, či jeskyní a dvakrát tam být zasypán, či vylézt na vysoké skály nebo stromy nebo kostelní věž, jet v noci po kopcích na „vypůjčeném“ koni bez sedla a těsně před svítáním vesnicí tryskem zpět do stáje a v zatáčce sletět z koně, při skoku dalekém na motorce dopadnout v osmdesátce do jámy a jet holými zády a bez přilby po kamenité cestě, řešit momentální nudu vystřílením části oken evangelického kostela z praku a být zapsán ve farské kronice, zúčastňovat se pěstních soubojů proti přesile a ne vždy vyhrát, či postavit se proti 115 kg těžkému obecnímu beranovi.

Tehdy šla za mnou téměř celá třída. Dva bratři, Luboš a Ladislav Juhaňákovi se totiž chlubili oním beranem, že dokáže rozbít obrovitými rohy i masivní ohradu. Samozřejmě jsem se postavil do opozice a s posměchem řekl, že jej „chytну za rohy a praštím s ním o zem. Je to jen hora vlny a nikde nic.“ Oči obou sourozenců se rozzářily očekáváním dobrodružství a oba svorně prohlásili: „Na to si netroufneš!“ „Co, že ne? Levou zadní!“

Po skončení vyučování jsme vyrazili. Cestou jsme živě diskutovali o ceně pro vítěze. Asi po deseti minutách chůze jsme byli na místě. Vysoká masivní ohrada s prostranným výběhem vypadala spíše jako ohrada pro zuřivého býka, než pro chomáček vlny, jak jsem mimo jiné po cestě berana nazval. Bez zaváhání jsem ohradu přelezl, aniž bych se podíval, kdo nebo co mne tam čeká. Najednou stál přede mnou beran, jakého jsem v životě neviděl. Bylo však už pozdě se vracet a navíc to nebylo v mé povaze. Vyšel jsem proti němu a uviděl, že beran přede mnou ustupuje. Zavolal jsem vítězoslavně na „diváky“, že beran má ze mne strach, protože přede mnou couvá. „On se rozbíhá“, volal na mne jeden z bratří Juhaňákových.

V ten okamžik se situace prudce změnila. Ze vzdálenosti šesti až sedmi metrů se dal beran do trysku proti mně. Na tak krátkou vzdálenost vyvinul neuvěřitelné zrychlení. Vše proběhlo ve zlomcích vteřiny. S maximálním soustředěním se mi podařilo bleskově napnout před sebe ruce a dlaně nastavit tak, aby zachytily co nejpřesněji náraz obrovitých rohů, blížících se rychlostí dělové koule. Ucítil jsem prudký náraz do dlaní, doprovázený zvukem, jako když vám dá někdo pořádnou facku. To svědčilo o rychlosti, jakou beran měl. Zdálo se mi, že mi natažené ruce vylétly z ramen a teprve pak si tělo vzpomnělo, že patří k oněm rukám a spěchalo za nimi. Udělal jsem ve vzduchu jakési rozevláté salto a po pěti metrech letu dopadl téměř až u ohrady na udusanou zem. Bratři na mně volali: „Dělej mrtvého a on ti nic neudělá!“

Myslím, že to vůbec nemuseli volat. Bolest v ramenou byla tak silná, že jsem neměl na jakýkoli pohyb ani pomyšlení. Ihned po oné události bylo slyšet z dále hromový hlas otce obou bratrů a následoval tvrdý výprask. Jejich otec si totiž nejprve myslel, že mne beran přiřazil k ohradě a že jsem těžce zraněn nebo dokonce mrtev. Dnes se již dokážu vžít do jeho situace.

A spolužáci? Neposmívali se. Dlouho chodili mlčky kolem mne a považovali mne za hrdinu. Když jsem jim řekl, že bude odvěta a že se na ni musím hodně připravit, nikdo s tím nechtěl mít nic společného. A já jsem byl v koutku duše rád, protože bolest v ramenou byla několik týdnů velmi nepříjemná a ochromující a jen stěží jsem ji před ostatními čtvrtáky ukrýval. Předsevzal jsem si, že už nikdy nebudu srovnávat bojeschopnost cizího berana s tím „vratkým“ od sousedů.

Prožil jsem spoustu dalších dobrodružství a už před lety jsem se chtěl pokusit napsat o tom knihu, doplněnou ilustracemi mé mladší výtvarně nadané dcery. Brzdil mne však fakt, že kniha by mohla některé mladé lidi navigovat špatným směrem. Jak je známo, mladí hledají vzory a proč jim nabízet zrovna mé pošetilosti mládí? Když dnes vidím některé mladé dělat fyzické vylomeniny, mám s nimi velký soucit. Ono to nemusí ještě pro jejich další život nic špatného znamenat. Pokud to ovšem přežijí bez úhony.

Stále více si však uvědomuji, že trend dnešních zájmů většiny mladých lidí není již toho ražení, či stylu, jakým jsem procházel já. Proč třeba utíkat hustým obilím před zuřícím mužem s postavou kulturisty a holí v ruce a v poslední chvíli vychvacovat z jeho dosahu neustále

padající mladší sestru kvůli troše jeho třešní, když se může dnešní mládež dívat na video, či DVD s karate a jinými „dobrodružstvími“ a podávat si při tom třeba cigaretu „mariánky“ a nebo něco „tvrdšího“. Pokládají dobrodružství mého stylu za zaostalé a primitivní a myslí si, že mají více „muziky“ s menším úsilím.

Přesto se však i dnes objevuje mezi mládeží primitivnější způsob požitků – třeba čichání toluenu. Při mém rozvozu zboží jsem v jisté drogerii uviděl mladíka, jak si kupuje onen toluen. Vyšel jsem za ním a sledoval, co se bude dít. Asi o padesát kroků dále jej čekala skupina sedmi mladíků. Z dálky na ně volal a usmíval se: „Pojedeme do Vídně!“ Bylo mi to jasné. Vídeňské kolo – bude se s nimi vše točit.

Přišel jsem až k nim a přátelsky k nim promluvil. Avšak nebylo jim pomoci. Patrně vlivem „drogy“ bylo jejich myšlení posunuto mimo normál.

Vrátil jsem se do drogerie a vytknul prodavači, proč jim toluen prodal. Odpověděl: „Koupili by si ho jinde. A kdyby to byl jen toluen, ve městě běží těžké tvrdé drogy.“

Jeho názor mne nepřekvapil, podobné odpovědi jsem slyšel již mnohokrát. Klidně jsem si mohl tu „hloupou poznámku“ odpustit. Díval se teď na mne, jako bych nebyl z tohoto světa. Mlčky jsem opustil prodejnu a mimoděk se podíval na místo, kde stáli ještě před chvílí ti mladí lidé. Bylo prázdné. Tak prázdné, jako nitro mnoha lidí.

Podle mého názoru tato společnost nehledá prověřené pevné body pro svůj chod a vše relativizuje. Ráda experimentuje a je málo schopna poučit se z minulosti. Odkaz Komenského o kvalitě Bible jako „KLENOTU“ většinou ignoruje. Nerespektuje mantinely bezpečí a přelézá je vstříc neznámu. A samozřejmě na ni tvrdě naráží „rohy“ nepřítele, který s lidmi nemá těžkou práci. Pak přicházejí všelijaké životní přemety a nakonec pád na udusanou půdu tvrdé reality, kam před nimi během staletí, či tisíciletí dopadaly miliony jiných. Ježíšova nabídka pomoci a záchrany člověka však zatím stále trvá. A cena pro vítěze? Nesmírná! (Bible, Apokalypsa 2. a 3.kapitola).

Pro duchovní boj s oním duchovním útočníkem Ti Bůh nabízí duchovní výzbroj. Jestliže ji odmítneš, budeš podle mého názoru vypadat jako hokejista, který by se ocitl při zápase o titul mistra světa na ledové ploše bez hokejky a celkové výstroje, tedy jen tak „na boso“ bez bruslí i přílby. Jestliže však duchovní výzbroj přijmeš, tvé vítězství je jisté. (Efezanům 6:10-18)

Hrušeň nerodí! Skáacet!

„Několik desítek let stará hrušeň, nádherně roslá, dostala veškerou péči, jakou ovocný strom vyžaduje a přesto nerodí. Už jsem čekala dost dlouho. Půjde dolů“ – říká má matka. Je sběhlá v zahradnictví a ví, co dělá. „Je podzim, listí je dole, ... už jsem se rozhodla“!

Včera večer jsem přijel s mou rodinou na návštěvu sem na jih až z Jeseníků. Nesu těžce matčino rozhodnutí. Hrušeň se mnou vyrůstala od dětství. Je neobyčejně krásná. Nemůže někdo jen tak ukončit její život. „Řeknu o ní Bohu a příští rok bude dobrá.“ Matka kroutí hlavou. Po dlouhém rozhovoru o příkladech z Bible i o mých zkušenostech matka nakonec od svého záměru ustupuje.

A jaro je tu. Všichni vidí, že hrušeň kvete. „To ještě nemusí nic znamenat. Uvidíme, co bude dál“ – říkají ostatní. Pak se objevuje množství malých hruštiček! A nakonec obrovské hrušky! A hodně! Jsou sladké jako med. Sám je sklízím a sahám po každé z nich s obdivem a vděčností. Má radost z toho, že Bůh „uzdravil“ neplodnou hrušeň pomalu přechází v obdiv nad plody samotnými. Na mysl mi přichází slova, která kdysi napsal jeden křesťan: „Tento národ nehyne na nedostatek divů, ale na nedostatek údivu.“

Divů je kolem nás bezpočet. Všechny knihovny světa by je nepojaly. Jsou popsány jen z části v mnoha encyklopediích a v knihách různými vědci, z nichž někteří obdrželi za své objevy Nobelovu cenu.

Dnešní trend je obdivovat spíše objevitele, než Tvůrce zkoumané věci. Tvůrce či Stvořitel je totiž lidskému oku neviditelný, nemůžeme jej proto zkoumat technickými prostředky jako je například dalekohled, či mikroskop nebo sonografie, či nějaká sonda vyslaná do kosmického prostoru. Boha můžeme „spatřit“ ve věcech, které jsou Jím vytvořeny a které tím pádem svědčí o Jeho existenci. Tento způsob je pro člověka dostupný a také spolehlivý. Na mnoha místech u nás i ve světě stojí mnoho skvostných staveb z dávné minulosti. Přesto, že jejich tvůrci už mezi námi nejsou a nemůžeme je tudíž vidět svým zrakem, věříme v jejich inteligenci a samozřejmě také v jejich existenci jako bytostí, které u toho zcela jistě byly.

Mnozí lidé by ale chtěli vidět Boha spíše v podobě jakési neosobní inteligentní energie, která prostě jen existuje a nemůže je nijak „ohrozit“ v nějakém konečném zúčtování. Na každém člověku totiž leží nějaká míra viny, ať větší, či menší. Každý člověk je si toho vědom. Proto se před Bohem skrývá za své různé teorie, které jsou však jen snůškou lidských představ, nemajících pevných základů. Ty mu pokoj nikdy nemohou přinést. O tom svědčí zkušenost stamiliónů znovuzrozených křesťanů, kteří také kdysi prožívali nepokoj. Ten se proměnil v pokoj až po vyznání svých vin a přijetí Kristovy oběti na kříži.

Novozákonní Biblické poselství k tomu praví toto: „...Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem široko daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (Skutky 2:38,39).

Ježíš, který nám přišel zajistit smíření s Bohem, v závěru svého pozemského pobytu řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět,... Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ (Jan 14:27)

Ten pokoj, který dává Kristus každému, kdo v něj uvěří, není jen tak ledajaký pokoj. Jedná se o pokoj pramenící z plné jistoty spasení, jak o tom čteme v 1.Jana 4:17,18: „V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“

Dar Ducha svatého nabízí Bůh každému člověku. Možná někdo řekne, že se jedná o nějakou psychosomatickou, lacinou útěchu. To určitě ne! Křesťané s tím mají svou zkušenost a rádi vám ji popíší. A co k tomu Bible? V dopise Římanům 8:15,16 čteme: „Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“

Toto dosvědčování Ducha Božího okouším i já již dvaadvacet let. Nikdy nezesláblo ve své intenzitě. Je mi naprosto jasné, že nejde o autosugesci. Abych to řekl jednoduše „je mi líp, než kdybych vyhrál sto milionů“.

Je to úplně jiná radost i pokoj. Tu nelze zaplatit žádným obnosem. Je přichystána i pro Tebe. Už neztrácej čas marnostmi tohoto světa a pověz svými slovy Bohu vše potřebné. Tvá promluva k Bohu může vypadat asi takto: „Pane Ježíši Kriste, vkládám do Tvých rukou celý svůj život, minulý, přítomný i budoucí. Prosím, odpusť mé viny a dej mi víru v Tebe. Naplň mne svým Duchem a učiň mne novým člověkem a svým dítětem. Amen.“

Vyhledej křesťany, jejichž společenství nevzniklo na základech falešných předpovědí s daty konce světa, ale na Kristu samotném jako na základním kamenu stavby Boží církve. (Efezským 2:19–22) Přeji Ti hojnost Božího vedení.

Výlet na tvrz

Byl konec léta – sobota dopoledne. Shromáždění proběhlo velmi dobře. Cítili jsme se obohaceni o nové poznatky i dojmy. Životem překypující a švitořící mládež, která tehdy zajistila našemu sboru svou početností prvenství v celém státě, se ozvala: „Udělejme si odpoledne společný výlet na kolech pod jednu tvrz vysoko v horách. Dověděli jsme se o ní, když jsme byli na Jánské chatě. Kola necháme dole, zbývající úsek dojdeme pěšky.“

Souhlasili jsme. I po letech bylo mezi námi velké přátelství a strávit odpoledne ve společenství tak příjemných a radostných lidí si nikdo z nás nemohl nechat ujít. Ani jsme netušili, že nás čeká ještě mnohem více, než jsme očekávali. Pokusím se popsat nepopsatelné.

Cesta probíhala jako obvykle; mladí nám opět ujížděli a pak se zase hromadně vraceli. Velkou rychlostí projížděli kolem nás. Úzká asfaltová cesta vedla do poměrně prudkého kopce. Za chvíli zase prolétli kolem nás opačným směrem a opět nám do kopce ujeli. Po pravé ruce pod námi šuměla horská řeka, jejíž koryto se občas oddalovalo od cesty a mizelo v hustém lese, aby se po chvíli objevilo opět průzračné a jiskřící. Ještě před nedávnem jsem

v něm chytal nádherné pstruhy. Když jsem se na to „nedávno“ více zaměřil, tak nakonec to „nedávno“ bylo před patnácti lety.

Uběhlo to takovou rychlostí, jakou se opět, už po třetí, řítila kolem nás kolona bicyklů, na nichž seděly naše vlastně už téměř dospělé děti. A za chvíli nazpět, opět do kopce. Zdálo se mi, že to jejich tempo není již tak rychlé. Teď bych jim mohl být konečně rovnocenným soupeřem. Přidal jsem se k nim, a šlapal „co to dalo“. Asi po pěti stech metrech jsem měl „srdce až v krku.“ A mládež? Samozřejmě mi zmizela v dálce. Po chvílce mne dohnali ostatní „dříve narození“.

Pomalu jsme se blížili k úpatí hory, kde měla být na skále ona stará tvrz. Mládež nás již čekala s vyhlédnutým místem pro úkryt našich kol. Na malé mýtince, která byla ze všech stran zahalena hustým smrkovým porostem, jsme je seřadili těsně vedle sebe. Někdo z mládeže vyndal z batůžku dlouhé ocelové lanko, provlékl je téměř všemi koly a uzamkl. Připomnělo nám to jistou novodobou křesťanskou píseň, v níž se zpívá, že jsme v Kristu svázáni jedním poutem, které nemůže být zlámáno.

Nyní nás čekal strmý výstup. Mladí samozřejmě v čele. Když jsme byli konečně nahoře, uviděli jsme jen pár rozvalin bývalých hradeb a mezi nimi stromy, zakrývající výhled. Po chvílce kdosi objevil přístupovou cestu na vysokou skálu. Opatrně jsme tam vyšplhali.

Abychom dosáhli úplného vrcholu skály, museli jsme překročit hrozivě vypadající průrvu. Často je tomu tak i s naším finálním rozhodnutím se pro Krista; chce to i jakousi odvahu.

Když jsme úspěšně zvládli i tento poslední a vlastně rozhodující úsek cesty, otevřel se před námi úchvatný výhled do dále. Slunce se již po naší levici sklánělo k západu a my jsme společně hleděli směrem na sever, hluboko do Polska. Spatřili jsme v dálce dvě známá jezera – Otmuchovskie a Nyskije. Přestože jsme byli od nich vzdáleni zhruba pětaticet kilometrů, mohli jsme spatřit množství plachetnic v podobě jemných bílých teček, rozetých po vodních plochách obou jezer. Dokonce někteří z nás jsme rozeznali daleko za nimi obrysy jakéhosi pohoří, ponořeného do světlého oparu. Mohli jsme přehlédnout celý horizont od východu až na západ. Vše leželo hluboko pod námi. Všude téměř úplná rovina, až k onomu vzdálenému pohoří za jezery. Úhledná pole, seřazená v různobarevných útvarech do šíře i do dále.

Seděli jsme nehnutě a beze slova, oněměli úžasem. Slunce prodlužovalo stíny. Nehnula se ani halouzka, bylo ještě poměrně teplo a naprosté ticho. Nikdo se neodvážil promluvit. Cítili jsme silně Boží přítomnost a hlubokou jednotu v obdivu nad Jeho výtvořem.

Tato nádherná událost nám byla z minulosti čímsi známá. Byla nám připomínkou období, kdy nám Bůh otevřel oči a dal nám nahlédnout do svého království. A nejen nahlédnout, ale také v něm setrvat. Čteme o tom v „Knize knih“: „Bůh vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ (1.Petra 2:9) Byli jsme vyvoláni či vysvobozeni z marnosti a fádnoti své existence, kterou nám předkládala tak silně prosazovaná a vnucovaná domněnka o samovolném vzniku života. Náš výhled byl zakryt „vysokými stromy“, rostoucími na

rozvalinách tohoto světa v podobě všelijakých lidí, ale i věcí, které nám byly podstrkovány, abychom jimi na chvíli ošídili nudu a aby nám to čekání na stáří a vše ukončující smrt snadněji a rychleji uběhlo.

Avšak k naší radosti nám bylo dáno objevit Skálu. V Bibli je tou Skálou Kristus. A odtud jsme měli konečně výhled. Takovýto výhled dokonale uspokojil naše prázdné a hledající srdce a poskytl nám úchvatný výhled do dále. Spočiň také Ty v Kristově náruči a ON Tě zvedne vysoko nad „stromy“, které Ti brání v tak žádoucím výhledu a Tvé srdce najde pokoj v TOM, který Tě nevýslovně miluje.

Když bylo slunce již nízko nad obzorem, zvedli jsme se a šli téměř beze slova dolů. Až dole kdosi nahlas promluvil: „Děcka, musíme spolu vyjíždět častěji“. Byla to jen stručná věta. Každý z nás však věděl to, co nikdo z nás nedovedl slovy dostatečně vyjádřit: „Viděli jsme dnes záblesk věčnosti, záblesk Božího království a nepopsatelné nádhery. Nikdy na to nezapomeneme.“

Než jsme nasedli na kola, šli jsme ještě nějakou dobu pěšky. Pomalu jsme mezi sebou začali hlasitěji hovořit. Pak jsme rozsvítili a nechali se unášet zemskou přitažlivostí vstříc vzdálenému, mezi stromy probleskujícímu městu – Vrbnu pod Pradědem.

Návrat k Bohu a uzdravení z rozsáhlé rakoviny

Před pěti lety jsme spolu s mojí ženou navštívili jednoho člověka, bydlícího poblíž holešovského zámku. Představil se nám, jmenoval se Dubický. Zprvu se náš rozhovor týkal jistě technické záležitosti. Později nám však onen muž řekl, že je křesťan. Zajímalo nás, jak uvěřil.

Bylo na něm vidět, že jej naše otázka potěšila. Pověděl nám, že se narodil do adventistické rodiny a do své dospělosti žil křesťanským způsobem života. Pak se ale od křesťanství odloučil a začal hodně pít. Jeho průměrná denní dávka byla dvacet piv. Stal se vedoucím skupiny dlužníků a byl často mimo domov. Po práci se šlo do hospody. Jednou se jeho spolupracovníci rozhodli, že jej nechají v maringotce a na pivo půjdou sami. „Děláš nám všude jen ostudu, už nás nebaví to dále snášet. Nechoď už s námi!“

Zůstal v maringotce sám a bylo mu hodně těžko. Ztratil Boha a teď i své nejlepší přátele. V hlubokém zármutku padl před Bohem na kolena a s velkými obavami a studem se začal modlit: „Bože, je možné, po tom všem hrozném, co jsem vykonal, se k Tobě ještě vrátit?“

Jakoby ve snu uslyšel slova Biblického textu, která byla velmi pozitivní odpovědí. Krátce se zaradoval, ale po chvíli přišly pochybnosti. Co když je to jen obyčejné snění?

Znovu se obrátil k Bohu o potvrzení oné odpovědi. Žádal Jej, aby mu sdělil, kde se odpověď v Bibli nachází, pokud ji Bible vůbec obsahuje? Opět jakoby v polospánku uslyšel odpověď

podle své žádosti. Pak si zapsal název části Bible, číslo kapitoly a také číslo verše. Nemohl se dočkat, až zajede ke své matce, která má Bibli a vyhledá onen text. Chránil papírek se zaznamenaným číselným kódem s maximální pečlivostí, neboť věděl, že má pro něj cenu života nynějšího i budoucího.

Hned druhý den navštívil svou matku a vše jí pověděl. Přinesla slavnostně svou Bibli a podala mu ji. Sama čekala na návrat svého syna dlouhou dobu, během níž se za něj neustále modlila. Teď se snad již dočká naplnění svých proseb.

Syn položil knihu na stůl, rozprostřel před ni papírek s kódem a nalistoval podle něj onen text. Následoval příval radosti a štěstí, které přetrvaly až dodnes. Samozřejmě pod číselným kódem byl zapsán text, který se přesně shodoval se slovy, která uslyšel při první modlitbě. Prožil také nové narození a jen na jeho základě mohl konečně oslovit Boha „Otče“ a své spoluvěřící duchovní sourozence „bratři a sestry“.

Šťastný rodinný život plný radosti a vděčnosti trval již řadu let, když náhle jeho nyní již provdaná devětadvacetiletá dcera vážně onemocněla. Jednalo se o rakovinu krku, hrudi a třísel s rozvinutými metastázami. Po odebrání vzorku se potvrdilo zhoubné bujení. Čekala ji série operací a pak, když to „dobře dopadne“, snad chemoterapie a ozařování...

Ta příjemná životní pohoda a radost, kdy se vám vše daří a máte spoustu různých plánů, se najednou proměnila v odhodlání bojovat za mladý život dcery a dát do toho boje vše, co v sobě člověk jen může mít.

Mladá žena byla křesťankou a čekala ji věčnost v tom nejlepším prostředí. Věděla to. Avšak touha po životě se svými blízkými a služba lidem, kteří neznají smysl života, byly u ní velikou silou to prostě nevzdat.

Otci se podařilo vzít dceru z nemocnice na sobotu a neděli domů. Její příjezd oznámil ostatním věřícím, kteří se sešli k modlitbám za její uzdravení. Všichni ji měli rádi a modlitby byly tím vroucnější. Starší sboru provedli i pomazání olejem ve jménu Kristově, tak, jak o tom čteme v Bibli. (Jakub 5:14,15) Avšak žádná viditelná změna k lepšímu u ní nenastala. Poté ji odvezli zpět do nemocnice.

V pondělí ráno se přišel podívat na svou pacientku primář oddělení. Když ji uviděl sedět na nemocničním lůžku s veselou tváří, řekl jí: „Paní Vargová, vy jste nám po tom víkendu nějak zkrásněla!“ Ona odpověděla: „Já jsem nejenom zkrásněla, pane primáři, ale jsem úplně zdravá.“

Lékař samozřejmě nebral její řeč vážně. Se soucitem v tváři sáhl na místa, kde se měly nacházet nádory, avšak viditelně ustrnul. Nebylo po nich ani památky. Brzy byla propuštěna zpět domů.

Dnes je matkou dvou zdravých dětí. Její otec mi s potěšením prozradil, že jeho dcera pořádá kurzy pro matky s dětmi. Pak o ní hovořil nadšeně dále. Nevím už, zda jsem vše pozorně vyslechl. Sledoval jsem totiž spíše viditelné projevy jeho štěstí a vděčnosti.

Premýšlel jsem o lidských radostech i strastech, o touze člověka po harmonii v rodině a po šťastném životě vůbec. Tato touha po štěstí a lásce je v člověku od nepaměti. Nevytvořila ji náhoda. Byla člověku darována samotným Bohem. Kde Bůh vkládá touhy, tam připravil i jejich naplnění.

Snad největší lidskou touhou je touha po věčnosti, po věčném zdraví, po tvořivé činnosti... V loňském roce 2006 jsem procházel městem Šumperk a poblíž Hlavní třídy jsem uviděl skupinu mladých umělců, kteří z různě velkých kusů dřeva vytvářeli sekerami a dláty rozmanitá umělecká díla. Jeden z nich zrovna od svého díla odstoupil na několik metrů daleko a se zaujetím si je prohlížel. S mírně přivřenýma očima couval téměř až ke mně. Úsměv v jeho tváři prozrazoval spokojenost. Oslovil jsem jej: „My lidé jsme vážně po Něm. Máme tvůrčí schopnosti a zrovna jako On se chceme ze svého díla těšit. Když Bůh vytvořil člověka, byl se svým dílem spokojen; viděl, že je to velmi dobré. Neuniklo mi, že i vy jste zjevně se svým dílem spokojeni!“

Všichni se snažíme naplňovat touhy svých srdcí již v tomto životě. Je jich ale nekonečně mnoho. Stihneme toho skutečně jen velmi málo. Vzpomínám si na slova svého přesluhujícího hodinářského mistra. Se smutkem v hlase řekl: „Když už to člověk konečně umí, tak musí od toho odejít.“

Škoda, že jsem tehdy ještě nebyl křesťanem. Řekl bych mu o věčnosti, která je pro nás připravena. Stačí jen „kývnout hlavou“.

(čti evangelium podle Matouše, pátá kapitola, třetí až dvanáctý verš)

Rakovinový nádor velikosti basebalového míčku

Blížily se vánoce. Po vytrvalém sněžení a silném větru přišel klid. Byl jsem potěšen, neboť na mne a mou ženu čekali v asi půl hodinky vzdálené horské vesničce dva úžasní lidé; manželé Škrlovi. Před nedávnem ukončili svou misi v africké džungli. Trvala celých deset let.

Po radostném přivítání nám se stejnou radostí vyprávěli své zkušenosti z Afriky. Muž byl lékař a jeho žena zdravotní sestra. Zeptali jsme se jich, co je vedlo k rozhodnutí pro Afriku. Podívali se na sebe a na chvíli zvažovali. Pak nám začali vyprávět svůj životní příběh.

V roce 1969 odešli do Kanady. Pořídili si tam pěkný dům. Narodil se jim syn, který v devíti letech těžce onemocněl. Lékaři mu objevili v hlavě rakovinový nádor velikosti basebalového míčku. Chlapec přestával vnímat okolí a jeho stav se neustále zhoršoval. Rodičům byly nabídnuty dvě varianty. První byla operace a po ní tři měsíce života. Ta druhá...

Jistě jste si všimli nápadné podobnosti s předcházejícím příběhem. Všichni musíme uznat, že nemoci si své oběti nevybírají, postihují všechny lidi, ať jsou věřící, či nevěřící. Ti věřící však využívají kromě lékařské péče i Boží pomoci. K Bohu se může obrátit sice každý člověk, ale když nevěřícím chybí víra, přesněji důvěra v Boží pomoc, jejich případná modlitba těžko dosáhne svého cíle. V Bibli, která je nazývána „Božím dopisem člověku“, je na toto téma zapsáno mnoho pravd, které jsou prověřeny bezpočtu zkušeností. Jedna zní takto: „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Židům 11:6) A ještě druhá: „Jen se musí prosit s důvěrou a nic nepochybovat! Kdo si totiž připouští pochybovačné myšlenky, je jako mořské vlnobítí: vítr jím zmítá sem a tam. Takový člověk si nesmí myslit, že něco od Pána dostane!“ (Jakub 1:6) A ještě do třetice něco o spravedlnosti a opravdovosti toho, kdo se modlí: „...Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ (Jakub 5:16)

Tyto základní nutnosti modlíciho se člověka byly a jsou známy všem Biblickým křesťanům a tedy i našim misionářům. Tehdy se obrátili k Bohu o pomoc vroucí modlitbou i s tamním sborem Adventistů. Měli chlapce na neděli doma. Vše dopadlo stejně, jako v prvním příběhu; v neděli k večeru jej odvezli zpět do nemocnice bez viditelného zlepšení. No a v pondělí ráno... byl nádor pryč.

Samozřejmě následovala spousta radosti a vděčnosti. Také zazněl směrem k Bohu slib, který dali bez zaváhání oba rodiče: „Půjdeme na deset let na misii do africké džungle!“ Nádherný dům, který si oblíbili, prodali. Jejich syn žije! Nic na světě nemá takovou cenu, jako zachráněný lidský život. Nyní budou přinášet život afričanům. Samozřejmě nejen po stránce svých profesí lékaře a zdravotní sestry, ale především po stránce duchovní. A jak to bylo dále s jejich synem? Velmi dobře se učil a později dokončil s vynikajícím prospěchem i studia na universitě.

Poděkovali jsme s ženou za pěkně strávené chvíle a měli se k odchodu. „Ještě neodcházejte, tak do půl hodinky má přijet z Prahy náš syn i s celou rodinkou. Chtěli bychom vás s ním seznámit.“

Vidět na vlastní oči člověka, který je živým svědectvím Božího zásahu, by nemohl odmítnout snad ani ten největší skeptik. Všichni uvidíme vejít do domu muže, jehož život měl před dvaceti lety zcela jistě vyhasnout, kdybychom my lidé byli jen dílem náhody.

Při našem pokračujícím rozhovoru čas plynul mílovými kroky. Manželé nám vyprávěli o bohaté africké flóře i fauně, o zážitcích s jedovatými Mambami, o dřevinách, z nichž se některé vyznačovaly takovou tvrdostí, že od řetězu jejich motorové pily létaly jiskry, aniž by se dostavil nějaký efekt. Místní obyvatelé nad řevem a dýmem motorové pily jen uznale pokyvovali hlavami. Pak jeden z nich přinesl svou mačetu a dvěma švihy dřevinu přeřal, jakoby jen tak, mimochodem.

Domorodci byli ve všem velmi zruční, dokázali vyrobit z přírodních materiálů nádherný nábytek, kuchyňské potřeby a cokoliv jiného. Vyprávění by se dalo poslouchat hodně dlouho,

kdyby nás nevyrušil onen očekávaný příjezd auta s pražskou poznávací značkou. Do domu vstoupil muž, pak jeho velmi hezká žena a nakonec dvě děti. Nastal dojemný přivítací proces. Pak jsme stiskli muži pravici i my a popřáli všem mnoho štěstí. Nepozorovaně jsme proklouzli do předsíně a nechali rodinu o samotě. Mají si toho tolik co říci.

Během zpáteční cesty jsme se spolu s mou ženou shodli, že pravé bohatství člověka je někde úplně jinde, než kde je hledá tento svět. Určitě to již mnozí „světáci“ vědí nebo alespoň tuší. Avšak „jak daleká je cesta od rozumu k srdci“! Někdy musí lidé prožít všelijaké strasti, aby spatřili ty pravé životní hodnoty a dokázali je uchovat ve svých srdcích.

Tři krátké věty a bylo hotovo!

Asi před čtyřmi lety jsem se seznámil s rodinou, která bydlela v novém velkém domě. Oba rodičové byli vysokoškoláci, velmi příjemní a pohostinní lidé. Občas mne zvali k přátelskému posezení a rozhovorům o smyslu a cíli života. Několikrát jsem se u nich setkal s jejich přáteli, rovněž vysokoškoláky. Vyprávěli také o své víře v Krista, byli to katolíci. Jejich svědectví bylo vyvážené a překvapující. O rozdílných pohledech na některé věroučné otázky jsme hovořili jen okrajově. Předně jsme se dělili o své poznatky s „novým narozením“, bez něhož se nemůže nikdo nazývat křesťanem. Oba mladí manželé vyzařovali nepředstíraný pokoj a lásku. Všichni si získali mou hlubokou úctu.

Po nějaké době se paní domu dozvěděla od své kolegyně ze zaměstnání, že její rodiče mají ve svém domě velké dlouhodobé problémy. Příčina? Před léty byl v onom domě provozován spiritismus. Následkem toho se objevovaly hlučící postavy a rušily v určité hodiny klid ve dne i v noci, zvláště v podkroví domu. Jevy zasahovaly i vedlejší dům, kde se mimo jiné „samy od sebe“ rozsvěcovaly a zhašely světla. Objevilo se i obrovské „pepito“ UFO, časté úkazy po spiritistech.

Bez zaváhání jsme ony manžele navštívili. Byli to lidé ve středním věku a co mě nešlo dohromady, oba byli zarytí materialisté, v Boha nevěřili. Měli představu, že si s sebou přinesu nějakou virguli a vyruším tam nějak „technicky“ ty zasažené zóny. Oni mi pak dají 500,- Kč a věc bude vyřízená.

Trochu mně to rozesmálo. Senzibilové jsou dnes populární, já ale nejsem senzibil, jsem křesťan. Ostatně, senzibilové by na tohle nestačili, ani ti nejlepší.

Podobné neúspěchy zlikvidovat obdobné jevy okoušejí kromě senzibilů například afričtí šamani. Vinou tamních kmenových náboženství, kde se prakticky děje totéž, co při spiritismu, jsou Afričané obtěžováni jistými duchy a nesou to velmi nelibě. Na pokusy usmířit obtěžující duchy obětují často nemalé prostředky oněm šamanům. Někdy se stává, že jevy na krátkou dobu ustanou. Pak se ale vrací a přivádí znovu k zoufalství otrávené vyznavače oněch kmenových náboženství.

Jedinou pomocí, která dokonale odstraňuje ony nepříjemné jevy je příchod křesťanských misionářů. Když Afričané vidí, že za jménem Kristovým je obrovská moc, která je zbavuje nejen duchů, ale i nemocí atd., odstupují od svých předešlých náboženství a hromadně přijímají křesťanství. To se ovšem nelíbí jistým lidem ve světě. Veřejně obviňují křesťanské misionáře, že likvidují původní kultury oněch kmenů, či národů. To mi připadá stejně „neuvážené“, jako když by někdo kritizoval lékaře za to, že pomocí např. penicilinu likvidují v tělech nemocných lidí kultury jistých bakterií. Jestli je účinným lékem pro trpící národy živý Kristus, pak musí nepřítel ustoupit.

Posadili jsme se a dali se do řeči. Rozhovor trval téměř dvě hodiny. Probrali jsme vše potřebné. Oba manželé konečně pochopili, že se dopustili něčeho velmi špatného. Přišel tedy čas k závěrečnému kroku. Vyšli jsme do podkroví domu, kde, jak jsem se již zmínil, byly jevy nejintenzivnější. U modlitby jsme zůstali stát; byla klidná a sestávala ze tří vět: „Pane Ježíši, přijmi naši prosbu a odpusť viny těmto lidem. Vědí, že to, čeho se dopustili je ve Tvých očích špatné a nyní chtějí žít nový život s Tebou. Společně Tě prosíme, očisti toto místo od následků jejich omylu. Amen.“

Chvíli se na mne překvapeně dívali. Zdálo se jim to pravděpodobně velmi strohé. Snad očekávali, že mám v tašce připravenou svčenu vodu a nějaké předměty, či začnu pronášet nějaké formule v latině. Ubezpečil jsem je, že modlitba byla dostatečná a uvedl některé zkušenosti z minulosti. Pak jsme se s nimi rozloučili.

Po dvou letech přišel do našeho kostela asi třicetiletý, velmi vysoký muž. Posadil se do jedné z lavic a poslouchal hudbu. Byla zrovna sobota, den otevřených dveří.

Navštěvoval kostel stále častěji a kladl mi spoustu otázek. Asi po třech měsících mi sdělil, že se v minulosti zúčastňoval spiritistických seancí a má z toho nyní jisté problémy. Začal proto hodně pít a stal se z něj těžký alkoholik.

Dále mi sdělil, že původci seancí byli jeho rodiče. Poté se oženil a přestěhoval se, neboť v domě se nedalo kvůli častým paranormálním jevům normálně žít. Avšak před dvěma lety byl u jeho rodičů nějaký „chlápek“, vykropil to tam a od té doby je v domě naprostý pokoj.

Zeptal jsem se, kde jeho rodiče bydlí. Pověděl mi to, co jsem tušil. Řekl jsem mu, že ten „chlápek“, to jsem byl já, až na to kropení. To přísluší katolickým kněžím. Osobně znám jistého pátera, který je stoprocentně úspěšným exorcistou, aniž by svčenu vodu používal. Vyřešil mnoho případů těžkých posedlostí. Ještě se o něm zmíním.

Tím mě Bůh připomněl, že bych měl jeho rodiče opět navštívit. Dva roky jsem čekal, že se sami přihlásí. Těším se na setkání s nimi a respektuji jejich svobodu.

Ježíš miluje dobrovolníky. Stojí u „dveří“ Vašeho srdce, ale ty „dveře“ nemají zvenčí kliku. Proto je sám nemůže otevřít. Svým Duchem Tě však vybízí: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zjevení 3:20)

Sklíčko z kostelního lustru

Když mi bylo deset let, napadlo mne podívat se, jak vypadá rusavský evangelický kostel zevnitř. Jít dveřmi při nedělním shromáždění mne prostě nelákalo; zato vlézt tam pootevřeným větracím okénkem, to bylo pro mne tehdy to pravé. Když jdu dnes kolem a prohlížím si ono malé okénko, nechápu, jak jsem jím mohl prolézt.

Uvnitř mne ihned zaujaly dva nádherné skleněné lustry. Postavil jsem se pod jeden z nich na lavici a odpojil jedno třpytící se sklíčko. Stal jsem se vlastníkem něčeho, co jen tak každý nemá.

O třiadvacet let později v roce 1985 jsem v Jeseníkách plně uvěřil v Krista a přijal znovuzrození. Krátce poté jsem si na ono ukradené sklíčko vzpomněl a rozhodl se krádež nějak nahradit. Nikomu z lidí jsem o celé věci nic neříkal. Sklíčko jsem už dávno pozbyl a proto jsem přemýšlel, kde takové sehnat. V duchu jsem svůj problém předložil Bohu a čekal, co se bude dít.

Po třech dnech za mnou přišla má desetiletá dcera Pavlína, natáhla ruku před sebe a zeptala se mne: „Tati, nechceš takové sklíčko?“ Zůstal jsem nějakou chvíli stát bez hnutí a zcela ohromen. Bylo to přesně to lustrové sklíčko, o kterém jsem Bohu pověděl. „Kde jsi jej vzala?“ „Jedna moje kamarádka jej před chvílí nesla před sebou tak jako teď já a zeptala se mne na totéž, jako já tebe. Myslela jsem, že se ti bude na něco hodit...Stalo se ti něco?“

Má dcera zpozorovala mé překvapení a celkové znehybnění. Nebyl jsem více schopen vydat ze sebe souvislou větu a jen jsem zakoktal: „Pak ti to povím...“

Brzy nato jsem zajel na Rusavu, kde stál pod domem mých rodičů onen evangelický kostel a dal vše do pořádku. Někteří starší věřící si mne z minulosti pamatovali; jednak proto, že jsem lozil po věži jejich kostela a také kvůli vystříleným okenním tabulkám dobře mířenými střelami z praku. Nezapomněli ani na rozstřílení barevných žárovek, pracně rozvěšených na živém, v té době asi deset metrů vysokém vánočním smrku. Všechno smazali a chovali se ke mně, jako bych k nim patřil odjakživa.

I Bůh sám může smazat naši minulost, ať byla jakkoliv zlá. Stačí, když Jej o to požádáme. Fascinuje mne, s jakou Otcovskou láskou to dělá.

Jednejme stejně i my. Ve vzorové modlitbě, kterou nás učil sám Ježíš Kristus zní tato slova: „...Odpusť naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám...“ (Matouš 6. kapitola)

V Praze zároveň s rychlíkem

Je neděle ráno. Jsem opět na návštěvě u rodičů; kde jinde, než na Rusavě. Přirostla mi totiž k srdci. Loučím se a běžím na autobus, který mne doveze od kina k vlaku do Hlinska pod Hostýnem. Pak osobním vlakem do Hulína. A z Hulína rychlíkem do Prahy-Smíchov. Výborný spoj.

Běžím kolem evangelické fary. V jejích dveřích stojí farář Tomáš Adámek. Směje se a volá na mne: „Konečně se taky někdy ukážeš, už jsem si myslel, že jsi na nás zapomněl!“ Jde mi vstříc a podává mi ruku. Myslí si, že běžím na jejich shromáždění, které za chvíli začíná. Co teď? Chvíli váhám a pak se rozhoduji zůstat. Věřím, že se Bůh o mne postará a v Praze budu včas.

Vyslechnu kázání; je vynikající, jako vždy. Blíží se desátá hodina. Vysvětluji svou situaci s ujetým vlakem. Farář za chvíli odjíždí do Bystřice pod Hostýnem na další bohoslužby a nabízí mi poslední volné místo v autě.

Ve čtvrt na jedenáct jsme v Bystřici a já ihned po vystoupení zastavuji první auto, které jede směrem na Hulín. Závodník – jede rychlostí 115 km v hodině přes vesnice. Kousek za Holešovem předjíždíme rychlostí přesahující stotřícítku auto s vozíkem. Asi dva kilometry před Hulínem „Alonso“ odbočuje vpravo.

Vystupuji z auta a v dálce vidím ono auto s vozíkem. Mimoděk krátce zamávám, ale nedávám si naději; jede také hodně rychle a navíc s nákladem. Přesto zastavuje. Dobíhám asi padesát metrů. Řidič se omlouvá, že veze na vozíku těžkou cirkulárku od dědy z Fryštáku a ubrzdít takovou „soupravu“ není zrovna snadné. Pak se mne ptá, kam to bude. V rychlosti mu sdělují svůj příběh s ujetým vlakem do Prahy.

„Vy jste věřící?“ – ptá se překvapeně. Přikývnu. „Tak to mám na vás spoustu otázek.“ „Asi toho moc nestihnete, za chvíli vystupuji a jdu na vlak do oné Prahy!“ Muž kroutí hlavou a říká: „Vy jste si nevšiml mé poznávací značky? Jedu do Chebu, to znamená, že jedu přes Prahu-Smíchov. Teď sjezu asi osmdesát kilometrů k Brnu na dálnici a celkem za tři hodiny jsme v Praze.“ „To tam budeme zároveň s rychlíkem, který mi ujel!“ – žasnu nahlas. „Já žasnu také“, odpovídá šofér. „Rozhoduji se totiž, zda se mám nechat pokřtít. Povězte mi ještě, v jaké jste církvi?“ Odpovídám, že pro záchranu člověka to není podstatné. Podstatná je víra v Krista, spojená se znovuzrozením. A cituji mu množství Biblických textů, které to jasně říkají.

Během následujícího tříhodinového rozhovoru o Biblickém poselství se muž znovu a znovu ptá, v jaké jsem církvi. No, a já mu opakuji stále totéž. Asi padesát km před Prahou se mne už trochu nahněvaně muž znovu ptá: „Tak řeknete mi to, nebo ne?!“ Tak mu tedy konečně odpovídám: „V nebi jsem zapsán díky své víře v Krista v „knize života“, tady na zemi jsem zapsán v té a té církvi.“ Muži se rozzářil obličej: „Já jsem věděl, že mi Bůh někoho pošle. Právě v té církvi vedeme rozhovory o poselství Bible. Teď se mohu s jistotou nechat pokřtít.“ „Klidně to učiňte, mám za to, že Kristus zemřel za všechny lidi a nehledí na jejich rozdílnou církevní příslušnost.“

Když jsme přijeli do Prahy, nadšený adept na křest mne sám ze své vůle dopravil až do ulice, kde bydlela má starší dcera.

Tato cesta byla i pro mne svědectvím o Kristově pomoci. Je velmi pravděpodobné, že vše, co se toho dne stalo, měl Bůh již dávno ve svém plánu. Jen si myslím, že toho „piráta silnic“, co jel 115 km/hod. přes vesnice k tak rychlé jízdě nepřinutil. Jen jej použil, abychom předjeli ono auto s vozíkem. Ostatně, i ono s námi jelo po dálnici rychlostí 135 km v hodině i když s vozíkem se může jen osmdesátkou.

Tenký blond klučík s nápadně odstátýma ušima

Před nedávnem jsem se setkal s novým člověkem, který přišel do našeho křesťanského společenství. Přivedl s sebou ženu a dva dospělé syny. Znal velmi dobře Bibli, léta působil jako kazatel.

Brzy po svém příchodu byl požádán, aby vedl shromáždění. Když vystoupil na kazatelnu, byl mi něčím povědomý. Nebylo to pro mne neobvyklou zkušeností. Většina křesťanů, se kterými jsem se viděl poprvé, mi byla nějak povědomá. Zkrátka, měl jsem pocit, že se známe odjakživa. Bylo to pravděpodobně tím, že jako duchovní sourozenci máme v nebi společného Otce a náš vztah je proto hodně srdečný. Z tohoto důvodu jsem o věci už dále nepřemýšlel.

Po několika týdnech mne ona rodina kazatele Jana Obdržálka pozvala na návštěvu k nim domů. Hovořili jsme spolu s nadšením o novém životě, který nyní s Bohem žijeme a také o naději a jistotě, kterou od Něj máme. Poté mi otec rodiny sdělil, že mne již v minulosti viděl, ale bylo to hodně dávno a jen na chvíli. Někdy v polovině šedesátých let. Nyní je rok 2005.

Tenkrát byl jako chlapec na výletě v hostýnských horách. Údolím protékala horská říčka. Napadlo jej přijít až k ní a postavit se na mohutný pařez po čerstvě skácené lípě. Asi tři metry hluboko pod ním mne uviděl, jak lovím pstruhy a raky. Spleť kořenů onoho pařezu tvořila svislou stěnu, která dosahovala skrz hladinu až těsně nade dno tůně, kde byli pstruzi a raci ukryti. Zvedl jsem hlavu a uviděl nad sebou stát tenkého blond klučíka s nápadně odstátýma ušima.

„Lov ryb a raků byl pro mne něčím novým a dobrodružným a jako suchozemec jsem takovýto lov viděl poprvé“ – vzpomínal. Opodál našel místo, kde se dalo do hlubokého koryta sestoupit a vidět lov z blízka.

Dnes tu proti mně sedí asi padesátiletý muž pevné postavy a značně prošedivělých vlasů a s úsměvem vzpomíná: „Tehdy jsi mi daroval pět raků a také jsi mi vysvětloval, jak je chytáš, aby tě neštípli.“ Pak jsme šli svou vlastní cestou a neviděli se až do dnešní doby.

Uplynulo téměř čtyřicet let. Řekl mi, že se stal křesťanem někde na Kroměřížsku. Já později zase na Jesenicku. Nyní jsme se sešli v Šumperku, poměrně daleko od svých bydlíšť. Teď už

nestál nade mnou na obrovském, kulatém pařezu. Stál na kulaté podlaze dřevěné kazatelny. Je to jen shoda náhod?

Stál nade mnou člověk, který poznal to pravé a největší dobrodružství a to být „rybářem“ lidí. (Matouš 4:18,19) Sám totiž poznal zachraňující moc Kristovy „sítě“, kterou byl vyloven z kalných vod tohoto světa prostřednictvím jiných „rybářů“ lidí. Pak byl obmyt ve křtu čistou vodou života. Byl očištěn Kristovou obětí, kterou přijaly a stále přijímají stamilióny lidí po celém světě. Se všemi se setká jak on, tak i já, i všichni, kdo onu Kristovu „záchrannou síť“ přijali. Budou prožívat to, co je zapsáno v „Knize knih: „...a nebude již více smrti, ani zármutku, nářku a bolesti už nebude, protože starý svět pominul...Tomu, kdo žízni, dám pít z pramene živé vody zadarmo.“ (Zj. 21:4,6b)

Přijmi i ty nabídku života a věř poselství, které bylo zapsáno i pro tebe a potvrzeno slovy samotného Boha: „Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá.“ (Bible – Zjevení Janovo 21:5)

Čtyři církve společně

Psal se rok 1985. Někdo nás pozval na Biblickou hodinu do evangelické církve v Bruntálu. Kromě evangelíků tam přicházeli také dva asi třicetiletí muži od Baptistů, jedna studentka VŠ od křesťanských sborů a čtyři až pět Adventistů. Poměrně rychle vzniklo mezi námi hluboké přátelství a brzy na to společná evangelizace. Přestože jsme se nacházeli v době, kdy se aktivní křesťanství potíralo (sám jsem byl v roce 1983 souzen, i odsouzen za nepovolenou duchovní činnost), chodili i jezdili jsme na různá místa, kde jsme lidem zpívali při kytaře křesťanské písně a hovořili s nimi o Kristu. Na jednom místě jsme pobýli většinou jen krátkou dobu neboť brzy se tam objevila buď VB nebo jiné složky. Podívoval jsem se, jak rychle se o nás vědělo. Přesto jsme oslovili hodně lidí.

Rád vzpomínám na téměř půlhodinový rozhovor se skupinkou sedmi mladých lidí, dívek i chlapců, kteří se právě posadili v parku na spojené lavičky a z brašen vytáhli několik lahví alkoholu. Přišli jsme až k nim a zeptali se, zda jim můžeme zazpívat. Znuděně pokrčili rameny a tak jsme začali. Byli očividně nadšeni. Některým se kromě melodie zalíbila také slova, která popisovala Kristův vztah k nám a také náš vztah k Němu.

Brzy se řeč stočila na jejich životní cíle. Nechtělo se jim o nich moc hovořit, raději se zeptali nás, co od života očekáváme my. Sdělili jsme jim tedy naše svědectví o smyslu života a jeho cíli. Byli tím velmi zasaženi a někteří hoši a dívky se rozhodli, že se tím chtějí více zabývat. Řekli jsme jim, kdy a kde nás najdou a rozloučili se.

Na druhý den jsem se dověděl, že krátce po našem odchodu se v parku objevila hlídka VB a do večera tam „popocházela.“ Zřejmě práce někoho ze spolupracovníků STB. Čech donášel na Čecha, za jisté dočasné „výhody“.

Jiný čtvrtek, to byl den našeho scházení se, jsme procházeli kolem dolního autobusového nádraží. Byl tam zrovna velký počet lidí. První křesťanská píseň, kterou jsme jim zazpívali, zněla slovy: „Jak úžasná ta láska musí být, co přišla k nám, o vše se rozdělil, dát vláhu poušti spálené, přiblížit nám nebe, tak vzdálené...“ A druhá: „Měl bys mít bílou hůl a na očích mít pásku, protože nevidíš, jak vroucně má Bůh rád...“

Všichni stáli nehybně s vážnými tvářemi, obráceni k nám. Ani náznak posměchu. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. V duchu jsme se za ně pomodlili a odešli. Napadlo mne, jak to bude u soudu s těmi, kteří jim všelijak bránili v přístupu ke křesťanství a chtěli tak nechat církev postupně zaniknout. Ježíš řekl na adresu takových: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci. Zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo chtějí vejít.“ (Matouš 23:13)

Dalším cílem naší cesty byla návštěva rodiny svědků Jehovových. Když jsme jim u dveří jejich domu řekli, kdo jsme, pozvali nás dál. Starší paní, na které bylo vidět, že si nás chce pořádně podat, vzala velkou Bibli a suverénně s ní bouchla doprostřed stolu. Protože jsme viděli, že se chce hádat, navrhli jsme jí i jejímu manželovi, který seděl potichu v koutě, že jim napřed zazpíváme. To jsme také učinili. Poté jsme pro jistotu přidali ještě jednu píseň.

Paní se píšně dotkly a její výraz v obličejí se nápadně zlepšil. Pak jsme jí i jejímu manželovi vyprávěli o svém přijetí Krista a následném znovuzrození. Když promlouvali poslední z nás, paní již měla slzy v očích. Řekla nám: „Vy jste fajn děcka,“ a větu třikrát opakovala. Bible zůstala ležet na stole nedotčena. Hlavní bylo, že se Bůh dotkl nás i paní domu a jistě i jejího manžela. Oběma jsme poděkovali za příjemné chvíle, nazuli si boty a srdečně se s nimi rozloučili.

Železná vrata prolomena

Okolo roku 1992 se mi dostal do rukou spis, nazvaný „Železná vrata prolomena“. Přinášel svědectví o duchovním probuzení v jihoafrickém kmeni „Zulu“. Zpráva na mne zapůsobila tak mocně, že jsem o ní všude ve sborech s nadšením hovořil: „Představte si, jedenáct slepých lidí, uzdravených v jednom dni a kromě toho hodně posedlých a všelijak nemocných. Ačkoli to byl nejkrvelačnější kmen jižní Afriky, přijetím Krista se stali mírumilovnými lidmi a opravdovými křesťany.“

Pisatel nám dával rady co dělat, aby podobné probuzení mohlo nastat i v našem prostředí. Samozřejmě se jednalo o naše totální obrácení se ke Kristu, zbavení se pýchy a soběstačnosti, vyčištění vztahů s lidmi atd. Prostě nic nad to, o čem se píše v Bibli. Avšak reakce většiny věřících byla odmítavá. Zkrátka, prý tady není Afrika a lidé jsou zde zcela jiní, nedůvěřiví, konzervativní a kdo ví, jestli je ta zpráva vůbec pravdivá.

Musím se přiznat, že jsem byl z celé věci unaven a také do mého srdce se začala vkrádat nedůvěra vůči onomu spisu. Protože jsem cítil, že se jedná o velmi důležitou věc, začal jsem se modlit o její vyřešení. Uplynulo několik dní a přišla Boží odpověď. U našich dveří se objevil asi sedmadvacetiletý muž. Jmenoval se René Stonavski. Řekl, že je křesťan a že se o mě dozvěděl od lidí v Karlově Studánce. Na stole ležel onen spis. Zeptal se mne, co čtu. Ihned jsem se mu svěřil se svým problémem a vyslovil jméno německého misionáře Erlo Stegena. Obličej návštěvníka se rozzářil: „Toho muže znám, byl jsem na jeho přednáškách v Německu i ve Švédsku. Až bude další, dám ti vědět.“

A začal vyprávět. Vše se shodovalo s textem onoho spisu. Vyprávění byla přítomna i má žena, která se dívala na brožurku nedůvěřivě. Avšak Bůh poslal svého služebníka, aby mně dal správnou odpověď, o kterou jsem Jej prosil. Takže je to pravda; dělo se to nejen za dnů apoštolů, ale děje se to po celém světě i dnes. Ježíš Kristus je tedy stejný včera, dnes i na věky. (Židům 13:8) I dnes a právě dnes má pro každého z nás cenu za tím jít.

Modlitba o ženu na celý život

Ve dvaceti letech jsem se poprvé v životě rozhodl přečíst si něco z nabídnuté křesťanské literatury. Půjčil mi ji jeden katolík. Byl jsem překvapen jejím důvtipem a silou. Mé překvapení, či údiv byl nasnadě, neboť do té doby jsem téměř neustále slyšel samé hanění a posměch na adresu křesťanů. Čtení mne zasáhlo natolik, že jsem nezaváhal přednést Bohu skrytou touhu svého srdce. Bylo to přání nalézt dívku, která by se mi stala ženou na celý život. A najednou jsem vůbec nepochyboval o Boží existenci. Věřil jsem, že mi tu dívku může dát ihned; to jsem v modlitbě také uvedl.

Nepřipadlo mi absurdní, že je půl desáté večer, a že jsem zrovna ve strážní službě na bráně vojenského skladiště bojové techniky uprostřed polí a lesů. Navíc venku mrzne, jen to praští. Naproti přes cestu sice stojí starobylý zámek, který nyní slouží jako ústav sociální péče, ale místo princezen jsou tam jen vozičkáři a různě postižení chovanci. Jeden z nich je dokonce na návštěvě v naší kantýně, odkud je slyšet veselí; je totiž Silvestr 1973. Jdu se tam podívat. Zůstalo zde jen pět vojáků, dalších pět jelo na tři dny domů.

Otevírám dveře a vidím onoho vozičkáře. Zmožen alkoholem tvrdě usnul. Zvedám telefon a volám na zámek. Za chvíli se objevuje na vrátnici zdravotní sestra a odváží polomrtvého chovance zpět do ústavu. Dívám se jí do očí; jsou modré jako len. Uhnula mému pohledu a rychle odchází. Z jejího obličejce vyzařuje vznešenost a ušlechtilost. Vypadá jako princezna z pohádky.

Asi za půl hodiny jí volám a ptám se na stav chovance. Dívka mi opatrně vyčítá, že jsem jej pustil do naší kantýny. Odpovídám, že onen vozičkář na světě stejně nic lepšího nemá; přejme

mu tu chvíli, co mu bylo dobře. Nechtěl přestat pít, protože se bál, že se opět vrátí do reality svého tvrdého údělu. Bohužel alkohol má i vedlejší negativní účinky.

Volám dívce téměř až do rána. Nabízím jí doprovod; má to domů pěšky šest kilometrů. Chvíli váhá a pak souhlasí.

Po cestě si povídáme o všeličem. Jdeme hodně pomalu. Víím od samého počátku, že je to dívka na celý život. Později mi řekla, že to také věděla, když jsem se jí tehdy poprvé podíval do očí; proto souhlasila s tím ranním doprovodem.

Po třech měsících se uskutečnily naše zasnuby. Po dalších sedmi měsících svatba. A po dalších deseti se nám narodilo první dítě.

Oba jsme se stali věřícími a jsme jimi dodnes. Vííme, že nás dal dohromady sám Bůh. Jsme Mu za to vděční. Když to někdy mezi námi zaskřípe, obracíme se k Němu o pomoc při urovnání vztahů. Funguje to dokonale. Vííme, že spolu budeme také v Jeho království, které nikdy neskončí. A hlavně tam budeme s Ním. Může nám někdo nabídnout něco lepšího? Povězte mi o tom!

Poprvé u vody bez dětí a ztracené klíče

Byl nádherný letní den. Přijeli jsme spolu s ženou k zatopenému lomu v Nové Vsi na Litovelsku. Krásné prostředí a koupání jak má být. Ale co to? Prázdnota. Děti tu s námi nejsou. Ti, kdo prožili první chvíle bez dětí, ví, o čem mluvím.

Měl jsem s sebou tak jako vždy potápěčské brýle. Teď tu ležely na dece vedle nás. Upřeně jsem se na ně díval a vzpomínal, jak jsme se s našimi dětmi potápěli a prožívali při tom spoustu radosti. Šlo to s námi od jejich raného dětství. A teď je najednou všechno jinak.

Ze vzpomínek mne vyrušil hlas asi dvacetiletého mladíka: „Mohl byste mi půjčit ty potápěčské brýle? Ztratil jsem ve vodě klíče od auta a od bytu.“ Opodál stála jeho přítelkyně a trochu se mračila.

„Najdu ti je sám, jsem oproti tobě dost ve výhodě, mám totiž Někoho tam nahoře,“ a ukázal jsem rukou k nebi. Ale on se jen shovívavě usmál a natáhl ruku: „Tak půjčíte mi je, strécu?“ Podal jsem mu je a bylo mi najednou ještě hůře, než před chvílí. No, padesátka je tu a je to na mně asi vidět, „strécu“! Tak jsem čekal, až mi přijde zklamán vrátit brýle. Věděl jsem, že viditelnost u dna je minimální, tak dvacet až třicet centimetrů a pískovna je velká. Šance téměř žádná. On prostě neví, že mám Přítel v nebi. Tak jsem seděl a čekal.

Připomněla se mi přitom událost, která se mi stala před nedávnem ve východních Čechách. Měl jsem čerstvých padesát let a stěžoval si sobě i Bohu na svůj věk. Drželo mne to celé dopoledne. Odpoledne jsem přijel k jedné drogerii v Kostelci nad Orlicí a zachmuřile vykládal zboží. Těsně u mne se sešli na chodníku dva starší lidé, muž a žena a vzájemně si

pověděli svůj věk – bylo jim přes osmdesát. Vzpomínali na staré, zlaté časy a společně prohlásili: „To když nám bylo padesát, to nám bylo hej.“ Mlčky jsem poslouchal a pak už přerušil jejich rozhovor hluk kolemjedoucích vozidel. Věděl jsem, že se Bůh postaral o tuto scénku. Bylo mi už o něco lépe.

Odjel jsem do blízkého Rychnova nad Kněžnou a situace se po v podstatě opakovala. Vykládal jsem zboží u jedné lékárny v rohu na náměstí. Velmi krátkým a pomalými krůčky se ke mně blížil asi osmdesátiletý dědeček a volal na mne: „Mládenečku, mohl byste mne odvést na Sibiř?“ Byl to tamní název pro sídliště, kde bydlel. „Samozřejmě, sedněte si a chvíli počkejte, jen něco odnesu a hned jsem tady.“

Předával jsem zboží a v duchu žasnu. Byl jsem zvědav, co bude děda povídat dále. Samozřejmě jsem mu o „problému“ se svým věkem nic neříkal, stejně, jako tomu bylo před deseti minutami i v předcházejícím případě.

Veze jsem tedy dědu na „Sibiř“. Vyprávěl mi, že byl vynálezcem v oboru strojírenství a v padesáti letech mu bylo patentováno několik vynálezů. Byla to pro něj nejlepší léta.

Když domluvil, řekl jsem mu o své křesťanské naději. On mi odpověděl, že je také hluboce věřící v Kristovu smírčí oběť. Asi po dvaceti minutách jsme se rozloučili s tím, že se jednou opět shledáme v Božím království. Odjížděl jsem zcela uzdraven. Bůh i dnes činí zázraky a uzdravuje. Díky za to, Bože!

Zvedl jsem oči a díval se dál na potápějícího se mladíka. Odhadl bych, že prohledal téměř třetinu plochy pískovny. Po půl hodině to vzdal. Přinesl mi zpět mé brýle a řekl, že jde zavolat odtahovou službu. Rychle jsem vyskočil a řekl mu, že mu klíče najdu, neboť mám opravdu Někoho v nebi. Zamračil se a odcházel směrem k autu. Rychle jsem Boha poprosil, aby mně správně nasměroval. Po třetím potopení jsem klíče našel.

Abych je našel, musel jsem jet obličejem těsně nade dnem, neboť viditelnost byla velmi snižená kalnou vodou, která navíc také bránila průniku světla. Uvědomil jsem si, že kdybych jel o dvacet centimetrů vlevo či vpravo, klíče bych neviděl.

Rychle jsem se vynořil a ruku s klíči zvedl co nejvýše nad hladinu. Mladík byl jen na půl cesty k autu a zrovna se vracel, neboť zapomněl deku a na ní nějaké věci. Doplavil jsem ke břehu a vyšel vstříc překvapenému mladíkovi. Řekl jsem mu: „Tady máš klíče od Hospodina, ber to jako dar od něj.“ Mladík vzal klíče, pak deku a beze slova rychle odešel. Možná chtěl být co nejdříve u své mračící se dívky. A nebo snad začal nově řešit svůj vztah k Bohu. Z celého srdce mu to přeji.

A moje žena? Takticky mlčela, ale usmívala se. Jistě na mně viděla, že jsem „ožil.“ Teprve po pěti letech se přiznala, že také skrytě věřila, že klíče najdu.

Bůh je úžasný. Vždy, když jsem Jej požádal o pomoc, mne nenechal dlouho bez úsměvu. A tak se s ním těším na každý nový den.

Páter Antonín

O tomto „muži zázraků“ jsem se dověděl od místních katolíků. Znali jej jako úspěšného modlitebníka za nemocné. Po několikanásobném prochlazení při práci u lesů se u mne objevila nemoc ledvin. Modlil jsem se za uzdravení, ale marně. Čekala mne operace. Když jsem se však modlil za jiné, poměrně často se dostavila kladná odezva. Hledal jsem proto člověka, který by byl schopen se za mne účinně modlit. (Jakub 5:13-16)

Páter bydlel vzdálen necelou hodinu jízdy autem. Brzy jsem jej navštívil a celou věc mu sdělil. Přinesl mi horký oběd, přehodil přes mne masivní ovčí kožich a odešel se o věc modlit do zasvězeného kostela.

Čekám hodinu, pak další a ještě půl. Poté se objevil se slovy: „Tady jsem ti napsal Boží odpověď na mou modlitbu.“ Odpověď mne posadila zpět do křesla. Bůh o mně všechno věděl. Na papírku stálo, že mne chce uzdravit nejprve z mé pýchy a sebestřednosti, abych mohl být v Jeho království. A také mne prý v nemocnici čeká mnoho práce. „Takže skalpel?“ Kněz se usmál a řekl: „Dobře to dopadne.“

Odpověď na papírku byla udeřením hřebíčku na hlavičku. A skutečnost, že jsem po Božím království velice toužil mi pomohla překonat nevoli, že mne čekají klasické operace.

V budoucích dnech jsem pátera navštívil ještě několikrát. Jednou jsem vzal i své známé. Ihned poznali, že se nachází vedle výjimečně duchovního člověka. Bylo těžké se od něj dozvědět něco z množství zázraků, které skrze něj Bůh vykonal. Nakonec se mi to přece jen podařilo.

Z vyprávění bylo zjevné, že co se týká exorcismu, měl vždy úspěch. Nejtěžším případem byl pro něj muž, žijící v jistém městě na Slovensku. Dlouhá léta si s tím člověkem nevěděli rady snad ve všech psychiatrických léčebnách. Zajel se proto na něj na Slovensko podívat. Řekl mi: „Když jsem jej uviděl, pochopil jsem, že jde o těžkou posedlost. O nic jsem se nepokoušel a ihned jsem se vrátil domů. Další tři měsíce jsem se připravoval. Muž dokázal stát dlouhé hodiny nehybně na palci jedné nohy třeba na peřině a pronášet jakési věštby do budoucna. Byl nezkrotný a nikdo si sním nevěděl rady.“

Uplynuly ony tři měsíce příprav a nastal čas zásahu. Trval celých šest hodin. Dnes je onen člověk úplně čistý a stal se činným členem církve. Farář zdůrazňoval, že je pro něj důležité udržovat společenství s Kristem, aby se mu „nemoc“ nevrátila.

Pak vyprávěl další zkušenosti. Alespoň jednu z nich vám chci sdělit.

Stalo se to takřka před mýma očima. Krátce po roce 1989 měla přijet do našeho státečku jistá satanistická hudební skupina ze zahraničí. Páter si však představoval novou „svobodu“ zcela jinak. Zdevastovaný národ potřeboval duchovní obnovu, ne další destrukci. Proto veřejně

vyhlásil, že Bůh si nepřeje takovýto postup. Potvrzením jeho slov bude silná smršť, která zasáhne stadion na Strahově, kde má skupina vystoupit. Také na farskou nástěnku vyvěsil znění Božího rozhodnutí. Vedle něj nechal jedno volné místo, kam chtěl později umístit článek z tisku o oné smršti, až přijde její čas. A také jej tam později umístit. Článek mimo jiné obsahoval toto: „Strahov se zaplnil do posledního místa a koncert začal. Pak ale přišla smršť, jakou Strahov nepamatuje. Koncert musel být přerušeno a vstupné vráceno.“ Závěr článku končil zmínkou o vhodnosti přemýšlet o zastřešení stadionu.

Zeptal jsem se, zda se bude opět modlit, až se bude stejný koncert konat znovu. Usmál se a řekl: „Za náš národ se modlím stále. Za smršť se podruhé modlit nebudu. Jednou by to mělo stačit, aby lidé pochopili, že se to Bohu nelíbí.“ Namítl jsem, že „to s lidmi nepohne. Víím, co by s lidmi pohnulo, totiž to, kdyby se předpověď nesplnila. To by byla voda na jejich mlýn. Média by tím byla přeplněna. Voda však tekla jinudy.“

Ted' mne kněz zastavil a řekl: „Máš sice pravdu, ale uč se větší lásce k lidem. Mnozí jsou ještě pod nadvládou všeličeho a nemají sílu se z toho sami vyprostit. Spíše se za ně více modlí. A i kdyby ta zkušenost vedla k záchraně jen jednoho člověka, i ten má pro Boha velmi velikou cenu.“

Pochopil jsem. Když Ježíš před dvěma tisíci lety vyhnal ze zuboženého člověka legii démonů, místní obyvatelé to k víře nijak nepřivedlo. Dostali jen veliký strach a žádali Krista, aby odešel z jejich krajiny. Nešlo jim o záchranu člověka, spíše je trápilo, že přitom přišli o dvoutisícové stádo vepřů. Avšak zachráněný člověk měl být svědectvím pro svou rodinu i celé město, kde žil. A je také svědectvím pro mne a pro další čitatele Písem po celém světě. (čtete evangelium podle Lukáše 8:26-39).

Nemocnice Města Albrechtice

Koncem léta 1989 mi přišlo pozvání na urologické oddělení nemocnice Města Albrechtice k předoperačnímu vyšetření. Výsledek: vše v pořádku, až na tlak. „Vy nežijete, člověče“, říká zdravotní sestra a sundává mi z paže manžetu tlakoměru. „Jsem dlouho v klidu, dejte mi župan, oběhnu třikrát nemocnici a tlak bude v normě.“ Po trojnásobném oběhnutí nemocničního areálu se tlak i tep staly pro uskutečnění operace přijatelnými.

Určili mi pokoj s devíti lůžky. Sedm z nich bylo již obsazeno. Téměř všichni pacienti byli předsedy nějakých organizací; např. bývalý předseda Měst. národního výboru jednoho velkého města, dále šéf od lesů stejného města, dále předseda jednoho velkého JZD z jižní Moravy pan B. Den nato obsadil zbývající volné lůžko v rohu u okna předseda KSČ pro mne velmi známého města severní Moravy.

Ve stejném čase byl přivezen na oddělení ortopedie o poschodí výše pan P. z mého bydliště. Byl odpůrcem křesťanství, ale přesto jsme byli přáteli. Vše potřebné jsem mu již v minulosti

pověděl. Přivezli jej s rozběhlou rakovinou. Měl prudké bolesti, vždy když jsem za ním přišel, měl slzy v očích. Nebylo mu ještě ani padesát. Moc jsem toho nenamluvil, věděl toho ode mne z dřívější doby už opravdu mnoho. Jen jsem upravil jeho dřevěné berle, aby mu byly na míru a přinesl to, či ono. Pak jsem jen seděl na jeho lůžku a tiše poslouchal. Pověděl mi o bezesných nocích a svém utrpení. Pochopil jsem, že o Bohu přemýšlí. Cítil jsem s ním a modlil se za jeho spasení. Za nedlouhou dobu zemřel.

Na mém pokoji vznikala často diskuse o Bohu a o Bibli. Všichni se zapojili. Vysoký a robustní pan předseda JZD zprvu napadal křesťany všelijakými výrazy, které bych zde nerad uváděl. Říkal jsem si o něm, že ten nikdy neuvěří, ale přesto jsem se za něj modlil. Zhruba po týdně si ke mně přisedl ke stolu a měl slzy v očích. Zeptal se mne: „Je to pravda, co jste říkal vašemu sousedovi o tom Božím soudu?“ „Samozřejmě, každý člověk stane před Bohem, aby sklidil odplatu za to, co v životě konal. Ale všichni máme stejnou naději projít u soudu jako spravedliví a to pouze vírou v Krista, který položil svůj život za naše viny. To je ta radostná zpráva, kterou je možné dnes slyšet po celém světě.“

Vysvětlil jsem mu vše, co má udělat, aby byl zachráněn. Vážně o tom přemýšlel a další dny byl jen zticha a stále zamyšlený. Později jsem se dověděl, že po dvou měsících zemřel, když rakovina zesílila svůj průběh.

Dalším člověkem byl předseda KSČ. Vedli jsme spolu rozhovory ihned po jeho příjezdu do nemocnice před celou světnicí, z rohu do rohu. Kladl mi otázky zaměřené proti Bibli, které se naučil při studiích v Moskvě. Bylo jednoduché na ně odpovědět, neboť odpovědi se nacházely přímo v Bibli. Původně jsem chtěl s odpověďmi počkat až do příjezdu mých tří dětí, neboť je znaly kvůli jejich jednoduchosti stejně jako já. Řekl jsem mu o tom před celou světnicí. Hodně se za to styděl.

Také jej čekala operace. Přišel tajně za mnou a žádal mne, abych se za něj modlil. „To už dávno dělám,“ ujistil jsem ho.

Po své operaci vyprávěl před celou světnicí svůj zážitek z cesty rychlíkem z Prahy do Olomouce. Přisedl si do kupé, kde sedělo několik mladých lidí. Nádherně spolu hovořili. Nedalo mu to a zeptal se jich, co je motivuje k tak pěkným vztahům. Odpověděli mu: „Jsme křesťané, evangelíci.“ Uvědomil si: „U naší mládeže jsem něco takového neviděl.“ Ihned jsem mu odpověděl: „No, a to jste chtěl nechat všechny křesťany vystřílet! Řekl jste to letos na veřejné schůzi KSČ. Dozvěděl jsem se to o Vás a modlil se za to, abych se mohl s Vámi sejít a promluvit si. Tady vás vidím poprvé v životě.“

Po chvíli ticha promluvil také předseda Městského národního výboru: „Měli jsme ve městě jednoho strašného darebáka a recidivistu, byly s ním neustálé problémy. A pak najednou klid, nebylo o něm nic slyšet. Co se stalo? dával jsem si otázku. Dozvěděl jsem se, že se dal k Adventistům. Obrovská změna. To křesťanství prostě asi funguje!“ A vzápětí promluvil šéf od lesů: „Nevím, proč jim tento režim hází klacky pod nohy, vždyť nikomu neublíží!“

Dostal jsem na sobotu a neděli povolení zajet domů. Při návratu jsem si s sebou přivezl kazetový mono-magnetofon s nahrávkami křesťanských písní, natočenými Baptisty v osmdesátých letech. Byly pořízeny tajným nahrávacím studiem, ukrytým v podkroví jednoho domu, po kterém marně pátrala STB. Často je bylo slyšet ve vysílání radia Monte Carlo.

Avšak jeden nový pacient byl také doma. Koupil od Rusů velké tranzistorové rádio a samozřejmě si jej přivezl s sebou na pokoj. Neustále jej přeladřoval na nové stanice. Přál jsem mu radost, kterou z nového rádia měl. Jak rád bych však jemu i ostatním řekl o mých nahrávkách. Věděl jsem, že se všem budou líbit a přinesou jim mnoho dobrého.

Napadlo mne, že povím o mém přání Bohu, aby činnost přijímače „pozastavil“ na potřebnou dobu s tím, aby jeho majitel neutrpěl žádnou újmu. Po chvilce v rádiu zapraskalo a byl klid. Mladý muž se hodně zlobil, ale pak uviděl na mém stolku můj kazetový magnetofon a řekl: „Pust' tam to tvoje „šumítka“, ať tu něco hraje.“ Odpověděl jsem mu, že „nevím“, zda se mu druh mých nahrávek bude líbit a že je budu poslouchat sluchátky jen já. Jsou totiž křesťanské a nechci je nikomu nutit.“

„Jen to pust', to je jedno.“

Nahrávka se stala žádanou věcí celého oddělení. Mnoho lidí si ji chtělo nahrát. Přes den kazeta putovala z pokoje na pokoj. Večer mne žádali, abych jim písně pouštěl před spaním. Obsahovaly inspirující texty z Bible a nechyběla jim ani nádherná melodie.

„A o své rádio se neboj, až pojedu domů, začne zase hrát.“ Muž jen mávl rukou a dál zasněně poslouchal mé „šumítka“.

V den, když jsem jel domů to jeho rádio začalo skutečně hrát. „Jak jsi to věděl, že pojede?“ Odpověděl jsem mu, že „mám svá tajemství a mám na ně právo.“

Mladý muž jen sklopil oči a uznale pokýval hlavou. Věděl už mnoho, ale zatím dával přednost hospodě před Bohem. Nestačilo mu, že při pádu na kole, když jel opilý z oné hospody se málem zabil. Odrazil si při tom ledvinu, kterou mu zde chirurgové odebrali. Velká daň alkoholu. No, jsou různí „bohové“ na světě a je jich celá armáda. Proč lidé tak často čekají na toho pravého Boha až na poslední chvíli? Ono to také nemusí vždy vyjít. Proto Bible obsahuje poselství o naléhavosti přijetí Krista a tím záchrany: „...Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svoje srdce...“ (Židům 3:15)

Operace druhé ledviny

Druhá ledvina na sebe nedala dlouho čekat. Hlásila se stále silněji. Tentokrát jsem měl z operace docela velký strach. Krátce před operací mi srdce bušilo tak hlasitě, že jsem se styděl sám před sebou.

Premýšlel jsem o Kristových dnech a okamžicích těsně před ukřižováním. Měl samozřejmě možnost od všeho ještě ustoupit. Velmi těžkým obdobím před jeho umučením bylo přijetí údelu, který jej čekal a pro který se vlastně stal člověkem. V „Knize knih“ čteme slova jeho modlitby: „Otče, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň. Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem, jako krůpěje krve.“ (Lukáš 22:42,44)

Tak nesmírně těžký zápas jsem prožívat nemusel; neležela na mne totiž odpovědnost za celé lidstvo a navíc mne čekala narkóza. Kristus si byl velmi dobře vědom své výjimečné situace; věděl, že bude moci z kříže kdykoli sestoupit a ukončit tak kruté bolesti. Ta varianta tu byla. (Mat. 26:53,54) Přijmout fakt, že musí s vědomím této možnosti vlastní prohry setrvat na kříži až do konce, bylo podle mne jednou z příčin jeho modlitebního zápasu. Je Jeho láska k porušenému lidstvu tak silná, že překoná i tato úskalí?

Slovy „dokonáno jest“ svou nejhlubší lásku, jakou vůbec dokáže živá bytost projevit, dokonale doložil. Může se najít člověk, který po poznání této pravdy Kristovu lásku neopětuje? Apoštol Pavel, zasažen v srdci pohrdavým postojem řady lidí, vyslovil tak radikálně znějící větu, která se dnes mezi křesťany téměř vůbec nevyslovuje: „Kdo nemiluje Krista, budiž proklet.“

V té době bylo takové rčení poměrně běžné. Například tehdejší Židé dokázali ve svém odmítavém postoji ke Kristu vyslovit prokletí dokonce sami proti sobě: „Krev jeho na nás a na naše děti.“ (Mat. 27:25) O dopadu tohoto výroku na další dějiny Židů ví celý svět. Avšak každému, kdo je ochoten o smysluplnosti Kristova údelu přemýšlet, ať zní spíše tato Pavlova slova, týkající se opět Krista: „...kterýž zamiloval mne, vydal sebe samého za mne.“ (Gal. 2:20 b)

Bohem připravený autostop do Jeseníku

Již pátý den po operaci jsem přijel zpět domů ke své rodině. Další týden mi obvodní lékař povolil vycházky a tak jsem se vydal stopem do Jeseníku navštívit skupinku mladých aktivních křesťanů. Ještě den předtím jsem požádal Boha, aby mi poslal do cesty člověka, kterého chce oslovit co nejnaléhavěji.

Brzy mi zastavilo lesácké auto a vysadilo mne až na Videlském rozcestí. Cesta na Jeseník zde ihned za křižovatkou prudce stoupala. Říkal jsem si, že v tak příkrém svahu mi nikdo nezastaví. Asi po minutě se ze směru od Karlovy Studánky blížil bílý pick-up. Při prudkém klesání ke křižovatce nabral velkou rychlost, aby měl do svahu za křižovatkou řádný rozjezd. Bez jakékoli víry jsem jen mechanicky mávnul rukou. Řidič však doslova „skočil“ na brzdy tak, že se obě pravá kola hlasitě smýkala po krajnici.

Nastoupil jsem a pokoušel se s ním začít rozhovor o důkazech pro existenci Boha. Muž však během mého vyprávění nic neříkal, jen tu a tam kývnul hlavou. Asi po desíti kilometrech konečně promluvil: „Bylo to sice zajímavé, co jste mi tady říkal, ale neztejte se, pro mne je největším argumentem pro existenci Boha to, že jsem vám zastavil. Už léta zásadně neberu žádné stopaře, dokonce ani děti; měl jsem s nimi v minulosti špatné zkušenosti. Vám jsem však musel zastavit; nedalo se s tím nic dělat.“

Pověděl jsem mu, že jsem se včera večer obrátil k Bohu se žádostí, aby mi zastavil člověka, kterého chce co nejnaléhavěji oslovit. „Musím se přiznat, že jsem vůbec nevěřil, že mi v tak velké rychlosti a ještě v tak prudkém stoupání zastavíte. Z toho je vidět, že nešlo o lidské dílo nějaké mé telepatie či něčeho podobného. Je jasné, že to učinil Bůh sám. Teď mi však řekněte něco o sobě.“

Muž mi jakoby na svou obhajobu pověděl, že také věří v duchovno, neboť navštěvuje jistou okultistku, aby jej očistila od jedů, se kterými pracuje.

A bylo to na světě. Řekl jsem mu vše potřebné o nebezpečnosti okultních léčitelských praktik a samozřejmě o tom, že Bůh nás chce před zhoubnými vlivy okultismu chránit. Záleží však jen na nás, zda mu to umožníme.

Muž mně dal sám od sebe svou adresu a požádal mne, abych navštívil celou jeho rodinu. To jsem brzy také učinil. Přivezl jsem s sebou kromě jiných knih i knihu od Ernsta Modersona s názvem „V poutech pověry“. Značná část knihy je tvořena souborem dopisů lidí, kteří se dostali pod vlivy různých druhů okultismu. Jejich svědectví by měl znát každý člověk.

Postavte mi dům duchovní

Byl podzim roku 2001. Již třetí večer jsme společně s mou ženou kreslili podrobný plánek zahradního domku pro našeho syna. Pozemek jsme již vlastnili s plochou přes čtyři tisíce metrů čtverečních. Nacházel se na mírném jižním svahu a táhl se až k lesu směrem na východ. Od severu byl chráněn kopcem s lukami a ovocnými stromy. Naproti, směrem na jih stál kdysi hrad. Slunce osvětlovalo pozemek po celý den. Zkrátka nádherné a romantické místo. Domek jsme chtěli téměř celý vybudovat svépomocí, včetně studny. Zkušenosti v tomto jsme nepostrádali. Syn by v domku dočasně bydlel; kousek opodál by si mohl postupně postavit větší rodinný domek a přemístit se do něj. My rodiče bychom mohli na stáří bydlet v uvolněném zahradním domku.

Plány to byly zajímavé. Aby byl dostatek financí, předsevzal jsem si, že kromě současného rozvozu zboží si přiberu ještě další práci. Třetí večer se však stala událost, která vše změnila. Najednou jsem věděl, že nám chce Bůh něco velmi důležitého sdělit. Nebyl to jen nějaký pocit. Byla to naprostá jistota. Protože jsem měl s Bohem vždy ty nejlepší zkušenosti, věděl jsem, že Bůh teď vede mé další reakce. Řekl jsem o tom své ženě, která seděla vedle mne.

Vzal jsem Bibli, otevřel ji a okamžitě přečetl text. Bylo tam zapsáno poselství pro nás: „...neshánějte se po penězích, ale postavte mi duchovní dům.“

Duchovním domem se rozumí stavba z „živých kamenů“, které tvoří stavbu Boží církve, kde je „základním kamenem“ sám Ježíš Kristus.(Efezanům 2:20,21) Bible má 1101 stran a na každé z nich zhruba 30 textů. Ten, který jsem přečetl, promluvil přesně do naší situace. Nacházel se jen na jednom místě.

Tento způsob jsem použil jen několikrát během dvaadvaceti let a to jen tehdy, když jsem byl dokonale přesvědčen, že je to na Boží pokyn. Nelze jej používat jako pravidlo! Nedoporučuji to žádnému člověku, neboť může dojít ke zmatkům!

Vyznávám, že mne tento Biblický výrok vůbec nepřekvapil. Již dávno se stal mým životním cílem na základě mého svobodného rozhodnutí. Ihned po přečtení onoho textu jsem na základě další řízené reakce zvedl telefon a zavolał svému dávnému příteli do jednoho velkého města. Na můj pozdrav odpověděl: „Dlouho jsi mi nevolal, kdo ti řekl, že mně máš zavolat právě teď? Včera se mi tu na faře uvolnil byt a v podkroví místnost pro hosty.“ Odpověděl jsem: „Zítřa jsme u tebe, pak ti povím více.“

Druhý den bylo vše domluveno. Přijal jsem místnost v podkroví. Dnes je tomu již šest let, co můžu na poli tohoto evangelického sboru pomáhat při návštěvách věznice Mírov, domovů důchodců nebo navštěvuji ty, kdo jsou zapsáni jako členové sboru.

Další mou radostí je otevírání kostela pro veřejnost. Dnem otevřených dveří se stala každá sobota v letním období, někdy i neděle odpoledne. Kostel je otevřen po celý den. Občas, pro velký počet příchozích se rozhovory protáhly až do půlnoci. V jednom dni hovořím průměrně se čtyřiceti až padesáti lidmi o Božím plánu pro tento svět. Lidé mají vesměs velmi zkrleslené představy o křesťanství. Jsem rád, že jim mohu věci popsat tak, jaké skutečně jsou.

Kostel je velice dobře umístěn; denně kolem něj prochází mnoho lidí. Stačí otevřít dveře, umístit u nich nápis „Vstup k prohlídce kostela volný“ a lidé se přijdou podívat.

Před dvaceti lety jsem jednou kostel navštívil. Ihned mne zaujalo jeho umístění. Řekl jsem na modlitbě Bohu: „Tady bych chtěl jednou zvát lidi zvenčí, věřím, že to můžeš uskutečnit, pokud je to tvá vůle.“

O dvanáct let později se stal farářem tohoto sboru onen můj dávný přítel. Také on se obracel k Bohu, a to s žádostí o evangelizačního spolupracovníka s mým jménem. Stalo se to.

A co se týká našeho pozemku, snažil jsem se dále ze všech sil uskutečnit ono původní předsevzetí. Nic se mi z toho nepodařilo. Opakovaně jsem žádal o povolení opravit na vlastní náklady příjezdovou obecní cestu k pozemku, abychom na něj mohli vjíždět. Marně. Pochopil jsem, že Boží plán pro mou rodinu je jiný. Pozemek mezi tím vzrostl na ceně nejméně pětinasobně. A příjezdovou cestu má v plánu zpevnit příslušný úřad. Všechno se dělo podle Božího vedení; dali jsme totiž vše do Jeho správy. Bůh ví nejlépe, co je pro nás dobré, a my

proto nemáme nejmenší obavy o svou budoucnost. Ježíš řekl: „Hledejte především jeho království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mat. 6:33)

Dítě k Boží slávě

Jak už to bývá, děti dorůstají a jdou si za svými cíli. Musím přiznat, že se mi nad tím novým a neznámým, co čeká mé děti, tajil dech. Nikdy mne však ani v nejmenším netrápila otázka, zda si mé děti vyberou za životní partnery protějšky finančně zajištěné, či naopak, rovněž mne netrápilo, zda se bude jednat o partnery zdravotně výjimečné, či nikoliv. Uznával jsem a stále uznávám jiné priority.

A bylo to tu. Přišel za mnou můj syn a řekl mi, že má známost s novou dívkou. Ta když zjistila, že se o ni vážně uchází a ona rovněž k němu cítí náklonnost, již po týdnu známosti mu sdělila, že v případě, že by se vzali a měli spolu děti, vystaví se riziku, že se jim narodí postižené dítě. Zdálo se mi, že syn se takto beze slov ptá, co já nato? „Je to upřímná dívka, když ti o problému řekla tak brzy. No, a co se týká onoho rizika, pro Boha není nic nemožné.“

Jednoho večera jsem stál pod hvězdnatou oblohou poblíž „uzdravené“ hrušně. Byla nádherná letní noc a já jsem vnímal silnou Boží přítomnost. Řekl jsem Bohu o mém synu a jeho dívce a prosil Jej o zdravé dítě. Ihned jsem dostal kladnou odpověď prostřednictvím přívalu radosti. Také jsem cítil, že to bude dítě k Boží slávě. Vše jsem oznámil ostatním, aby nemuseli žít ve zbytečném napětí.

Za nedlouho se konala svatba a po roce se narodil syn Filip. Dnes je tomu již osm let a můj vnuk kypí neobyčejnou bystrostí. Stal se oblíbencem mnoha lidí, dokonce i těch, kteří jinak všechny a všechno jen kritizují. Víím, že Filip nás ještě v mnohém pozitivně překvapí.

Před dvěma lety se narodil další syn. Dostal jméno David a je rovněž zcela zdrav. Pro jeho nevšední zájem o jídlo mu přidali přezdívku „Otesánek“. Že jsem jej mohl již několikrát na chvíli spatřit považuji za velikou Boží milost. (více na str. 24 pod nadpisem „Mé vysvobození z učení SJ“)

Nevyslyšená modlitba

Je rok 2004. Před chvílí odbily věžní hodiny tři čtvrtě na deset. Krásný letní den končí a venku je již tma. Otevřenými dveřmi evangelického kostela vchází dvě mladé ženy. Tiše si sedají a poslouchají reprodukovanou duchovní hudbu. Přicházím až k nim a krátce je oslovuji. Sdělují mi, že přichází z dlouhé pěší túry a tento duchovní zážitek je pro ně krásným ukončením dne.

Jedna z žen, vzděláním projektantka, začala navštěvovat evangelické společenství stále častěji a brzy v něm našla své trvalé místo. Její vřelost jí nebyla dána gotickým slohem kostela, ani kvalitní hudbou varhan. Žije v silném obecenství s Bohem. Není člověka, který by si toho nevšiml. I ve své nemoci neztrácí radost a pokoj. Před nedávnem prodělala těžkou operaci. Její zdravotní stav se nezlepšil, ale spíše naopak. Před týdnem přijela z brněnské nemocnice a dnešní neděli přišla na shromáždění. Včera večer jsem se za ni v její nepřítomnosti modlil, aby ji Bůh zbavil její vážné nemoci. Dnes mi řekla, že právě díky své nemoci prožívá nádherné obecenství s Bohem a cítí Jeho blízkost silněji, než kdy jindy. „Jeden pod břemenem klesá, jiný ještě povyroste“. Zcela jistě záleží na tom, kdo je Pánem života lidí, nesoucích různá břemena.

Vím, že i já jsem prožíval ve své dřívější nemoci zvlášť mocnou Kristovu přítomnost. Zamilovával jsem se ještě silněji...a později jsem byl nakonec uzdraven. Stalo se to až tři roky po třech operacích, kdy se mé bolesti stupňovaly k neunesení. V den mého uzdravení byl u nás na návštěvě můj dobrý přítel. Když jsem jej doprovázel na autobusovou zastávku, dostal jsem zrovna silnou ledvinovou koliku. Řekl jsem mu, že už je toho na mne moc a že jsem na dně. Přestože bylo na zastávce několik lidí, nahlas se za mne pomodlil. Viditelně je to zaskočilo. Podstatné však bylo to, že od té doby jsem neměl nikdy již ani ty nejmenší bolesti. Zanedlouho se má tělesná váha vyhoupla z dvaadesáti na mých dvaosmdesát kilogramů, které si držím dodnes. Vrátila se mi také životní síla a já jsem mohl jít konečně do práce. Přesněji, vytvořil jsem si sám pracovní místo. Obstál jsem totiž v konkurzu u jedné seriózní pražské firmy a mohl pro ni pracovat celých dvanáct let a finančně tak zabezpečit svou rodinu. Vím, že to zařídil sám Bůh.

Lékař – urolog se velmi podivoval náhlé změně mého zdravotního stavu a po mnoha vyšetřeních prohlásil mé ledviny za zcela zdravé. Krátce před tím byla totiž zvláště má levá ledvina hodně sraštělá. Dodnes mu dlužím vysvětlení okolností mého uzdravení. Víru v Krista již vlastnil a o množství zázraků četl v Bibli, tak jsem se svědectvím nijak nepospíchal.

V té době se onen můj přítel seznámil při evangelizaci s dívkou, která, tak jako mnoho dalších zabloudila díky své neznalosti Bible do společnosti spiritistů. Samozřejmě se to neobešlo bez následků. Podrobnosti raději neuvádím. Za zmínku však stojí její reakce na naše modlitby za její „uzdravení.“ I když byla od nás vzdálena téměř dvě stovky kilometrů, do pěti minut po započetí naší modlitby za její očistu se ozvala v telefonu mého přítele. Hlasitě protestovala. Nepřála si, abychom v modlitbě pokračovali. Totéž se opakovalo několikrát po sobě. Musím dodat, že o čase započetí modliteb jí můj přítel nic neříkal, dokonce ani o samotném úmyslu modlit se za ni. Její „podivné“ reakce na naše přímlyvy u Boha jsme zaznamenali se spolehlivou přesností. Bylo nám jasné, že nejde o náhody. Dohodli jsme se, že dívku pozveme do našeho bydliště a onu záležitost dotáhneme do konce. Ani v nejmenším jsme nebyli ochotni „hodit celou věc do autu“ a jít si po svém.

Dívka pozvání přijala a o dalším víkendu se objevila. Vypadala velmi kultivovaně; byla součástí jistého věhlasného uměleckého týmu, který byl znám i za hranicemi našeho státu.

Její bystrost a vzdělání však nebyly příčinou poznání času našich modliteb. Kdo nebo co to tedy bylo? Logickou odpověď bychom si mohli dát s přehledem sami. Dejme však prostor dívce samotné.

Sedla si do křesla a popíjela čaj. Mávla nás její pohoda a úsměv ve tváři. Ta dívka vypadala úplně normálně. Vyprávěla nám o svém životě tak poutavě, že jsme málem zapomněli na pravý cíl její návštěvy.

Uběhla téměř hodina. Najednou se dívka zarazila, otočila se k mému příteli a rázně mu přikázala, aby se okamžitě přestal modlit. Zeptal jsem se jí, jak poznala, že se začal modlit? Nebylo to na něm znát a navíc zrovna pojídal nějaké oplatky. Odpověděla, že jí to řekli duchové. Stejně nám to prý nepomůže, neboť jsme na ně slabí. Jestli nepřestaneme, budou jí působit stále prudší bolesti.

Během pokračujícího rozhovoru nás dívka ještě několikrát upozornila, že jsme opakovaně neakceptovali její požadavky. Její námitky se vždy shodovaly s počátky našich dobře utajených modliteb. Nyní jsme byli skutečně dokonale ujištěni o tom, že stojíme tváří v tvář jasné posedlosti. Nebylo o tom pochyb.

Pojem „posedlost“ znamená být obsazen nepřátelskými duchy, kteří za jistých okolností využívají lidského těla jako příbytku. Při modlitbě dochází k působení „ohně“ na duchy a ti to samozřejmě nesou nelibě.

Ježíš nehovořil jen o jednom druhu duchů, či démonů. Rovněž své učedníky upozornil na rozdílnost jejich „odolnosti“. Aby mohlo dojít k vyhnání duchů, vybavil své následovníky příslušnou mocí. Zmínil se také o jednom druhu silných démonů, jejichž vyhnání se může uskutečnit jedině s modlitbou, posílenou postem. (Mat. 17:18–21)

To se týkalo i našeho případu. Naše modlitby totiž duchy nevyhnaly, ale ti ještě k tomu způsobovali dívce nesnesitelné bolesti. Teprve po několika hodinách modlitby jsem se rozhodl jít do postu. Odjel jsem domů a posiloval jsem postem své modlitby ještě dva dny a dvě noci. Až třetí den modliteb jsem v jedenáct dopoledne pocítil při chůzi po městě neobyčejně silnou radost z jistého vítězství a s chutí pojedl. Oznámil jsem vše mé ženě a dál se věcí nezabýval. Věřil jsem, že se brzy sami dostaví a dívka bude čistá.

To se také stalo. Ještě toho dne se v šest večer objevili v našich dveřích a oba se smáli. Zavolal jsem na ně: „Tak v jedenáct dopoledne, že jo!“ „Jak to víš?“ odpověděli překvapeně a dodali: „Šlo to trochu s křikem, ale hlavně, že je to už pryč.“

Můj přítel se do dívky zamiloval a brzy mne oba pozvali na svatbu. Byla to jedna z nejveselejších svateb, jakou jsem v životě viděl. Byla totiž křesťanská a jen s malým množstvím alkoholu. Pak se jim narodila kupa krásných a zdravých dětí.

Že to zní jako příběh z pohádky? Možná, ale vše je čistá pravda. Když jsem později žasl nad počtem jejich dětí, s úsměvem mi odpověděli: „Chceme, aby bylo na světě více křesťanů, proto jich máme tolik.“

Pak jsme se smáli a smáli. Víím, že naši radost vidělo celé nebe. Bůh sám přijal naše veselí jako modlitbu díkůvzdání za opravdu bohatou „úrodu.“ A také za vše, co pro nás vykonal a stále koná.

Mé vysvobození z učení svědků Jehovových

Jedním z největších zázraků, které jsem v životě zažil, bylo mé vysvobození z učení svědků Jehovových. Nebudu však tajit, že to byl také můj nejtěžší životní zápas. Trval několik let. O to větší byla pak má radost.

V roce 1976 pozvala svědky Jehovovy k nám domů má bezelstná a důvěřivá žena. Slíbili jí totiž, že nám seženou Bibli Kralickou. Má žena věděla, že ji sháním a že mi tím zcela jistě udělá radost.

Jenže po řadě návštěv jsem Bibli stále neměl. Namísto ní nám přinášeli různou literaturu, kterou sestavilo jejich brooklynské ústředí. Byl jsem zklamán; ta síla a nádhera, kterou jsem kdysi vnímal při čtení úryvků z Bible v ní chyběla. Už tehdy jsem si uvědomoval, že Bible musí být zvláštní kniha a že její obsah nemůže být jen lidským dílem. Později nám svědkové Jehovovi Bibli opatřili a já jsem se v ní mohl dočíst, že kniha je skutečně „dopisem od Boha.“ V některých jejích částech dokonce doslovným; dočetl jsem se o tom například v prorocství Daniele v deváté kapitole od verše dvacátého prvního až do konce dvanácté kapitoly.

Svědkové Jehovovi nás nabádali, abychom Bibli četli podle jejich výkladu, neboť oni prý jako jediní vlastní správné porozumění. Ptal jsem se jich, proč si myslí, že tomu rozumí lépe, než ostatní? Citoval jsem přitom Biblický text, který jasně říká, že komu se nedostává moudrosti, ať o ni prosí Boha, který mu ji zcela jistě dá. (Jakub 1:5-8)

Řekl jsem jim, že o moudrost prosím a že textům rozumím. Uváděl jsem jako příklad Berienské křesťany, kteří si sami četli Písma, aby si z nich mohli ověřit pravost výkladu apoštola Pavla. (Skutky 17:11)

Dále jsem jim oznámil, že jejich literaturu zkoumám a porovnávám ji s Biblickými texty, na které se odvolává. Pokud jde o jednotlivé texty, na první pohled to souhlasí. Jakmile však čtu celou Biblickou stať v souvislosti, musím říci, že přes všechnu úctu, kterou k nim chovám, často pojednává prokazatelně o něčem úplně jiném. Závěry v jejich literatuře se mi jeví jako vytrhávání textů ze souvislosti.

Čas plynul a nesrovnalostí přibývalo. Kdybych se měl o všech zmínit, bylo by to značně obsáhlé. O jedné nesrovnalosti se však zmíním, neboť se týká právě zázraků, což je ve vztahu k této písemnosti nanejvýš užitečné.

Zázraky podle tvrzení svědků Jehovových skončily v době apoštolů. V dnešní době prý již neplatí a pokud se nějaké stanou, nejsou od Boha. Odvolávají se při tom na text, který se nachází v novozákonní části Bible, a to v prvním Pavlově dopise Korint'ánům, třinácté kapitole, osmém verši: „Láska nikdy nepřestává. Dar promlouvání z vnuknutí pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne.“

Ano, jako křesťané víme, že k tomu dojde; duchovní dary jednou doopravdy zaniknou, protože přijde doba, kdy jich nebude potřeba.

Ale kdy se to stane? Pavel odpovídá, že se to **nestane za našeho současného života, ale až v době, kdy budeme mít jiné tělo**: „V tomto životě všechno vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale jednou to uvidíme tváří v tvář. Tady na zemi poznávám věci jenom nedokonale, ale jednou budu poznávat dokonale, podobně jak Bůh poznává mne“. (1.Korintským 13:10Pe)

Duchovní dary budou používány až do samého konce dějin tohoto starého světa: „...až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné“. Přestože jsou duchovní dary jen slabým odvarem budoucí plnosti, přesto jsou nezbytné jak pro kázání evangelia, tak pro duchovní učitele, správce, apod. (1.Kor 12:4-11; Efezanům 4:11)

Pavel píše: „Držte se lásky a usilujte o duchovní dary.“ (1.Kor. 14:1 Pe) – ne naopak.

Při mých příležitostných setkáních se svědky Jehovovými se s nimi v posledních letech nikdy nepřu. Na místě je však vybízím, aby si přečetli texty Písma vždy v souvislosti. Každý, kdo to udělá bývá souvislostmi překvapen. Vůbec se nad ně nepovyšuji, jen taktně připomínám, že opomíjením důslednosti při studiu a následné interpretaci Bible může člověk nechtěně uškodit sobě i druhým. (2.Petra. 3:15,16)

Rozhodl jsem se napsat o tomto tématu Biblických souvislostí oddělenou písemnost, v níž bych chtěl čtenáře vést k samostatnému zamýšlení se právě nad Biblickými kontexty, které jsou natolik srozumitelné, že mohou věci spolehlivě osvětlovat a chránit tak každého, kdo je ochoten se vážně Bibli zabývat. Zmiňuji se o tom v doslovu.

Ztráta hodinového kyvadélka

„Za chvíli začíná modlitební chvílka, musím honem letět!“ V rychlosti nasedám do auta a kladu na sedadlo miniaturní kyvadlové hodiny. Chci je ještě za světla předat svému známému, který mi je přenechal k opravě. Zastavuji se po cestě u něj a odevzdávám hodiny; a ejhle, chybí kyvadélko. Omlouvám se: „Přivezu ti jej zítra do práce.“

Modlitební „chvilka“ končí pozdě večer. Pomalu odjíždím domů. Přijíždím na dvůr, odkud jsem dnes vyjel. Všude je ticho a nádherně svítí hvězdy. Vystupuji z auta a modlím se s důvěrou o nález kyvadélka. Náhle se shýbám a uprostřed velkého dvora sahám do tmy; tři prsty držím u sebe, jako když beru špetku soli ze solničky. Nešmátrám po zemi, jen stisknu prsty přesně v místě, kde jsem se dotkl země. Ve špetce mi zůstává několik uschlých stébel trávy. Prsty druhé ruky přejíždím po stéblech a najednou cítím zarážku. Ve špetce držím kromě uschlé podzimní trávy také i ono ztracené miniaturní kyvadélko. To snad ne!

Okamžitě pozvedám své oči ke hvězdám a v úžasu děkuji Bohu. Pak ještě dlouho stojím v němém ohromení a obdivuji obrovský vesmírný orloj, který Bůh ve své dokonalé moudrosti stvořil. Jsem nepatrnou částičkou v nekonečně velkém vesmíru a Bůh přesto o mně ví. O každém detailu mého myšlení. Každým dnem se o tom znovu a znovu přesvědčuji.

Přemýšlím o lidech. Proč Boha odmítají? Mnohých se na to ptám. Na otázku, zda by byli rádi, kdyby měli možnost se tvářit v tvář přesvědčit o existenci Boha, zkrátka, že by to „měli na talíři“, často odpovídají: „Ne, byli bychom někomu něčím povinováni a to by nás omezovalo v naší seberealizaci a svobodě.“ Říkám jim, že právě takovýto lidský postoj byl na samém počátku lidské existence původcem veškerého zla a utrpení, které je na světě od té doby až doposud. Bůh člověku nebránil v jeho rozhodnutí jej opustit, jen jej upozornil na tragické důsledky jeho osamostatnění se.

Před chvílí jsem se ve zprávách doslechl o řidiči, který před jízdou požil alkohol a ublížil několika lidem. Ti k tomu přišli, aniž by porušili nějaké předpisy. Byli v tom jak se říká „nevinně“. A řidič? Nebude přece v rámci své „seberealizace“ poslouchat nějaké omezující zákony; má svobodu rozhodování! Může vypít alkoholu, kolik se mu zachce.

Je i docela možné, že krátce před tím, než začal pít, neplánoval žádnou jízdu autem. Věděl však jako každý jiný, že alkohol je ve všech ohledech špatný „rádce“, a že se klidně může stát, že mu tu jízdu pak „poradí“. Nebo něco jiného, stejně špatného. Poté ohrozí nejen sebe, ale i své okolí. Není tedy na vině sama svobodná vůle, ale její zneužití, neboli špatné rozhodnutí. A těch bylo v dějinách lidstva nesmírně mnoho.

Může za to Bůh? Že tomu všemu měl zabránit? To by šlo jedině tak, že by ze všech lidí udělal „roboty“. Nosil by pak u sebe jakýsi dálkový ovladač a pohyboval by s lidmi jako s loutkami. Chtěli by jste mít takové děti? A nebo ženu? Zaručeně by pak nebyly žádné manželské rozvody ani manželská nevěra neboť by byly všechny „jedna jako druhá.“ Stačilo by na ovladači zmáčknout příslušnou klávesu a žena by se na vás usmívala... a nebo jinou klávesu... atd. Mám zato, že by každý takový majitel zmíněného „ovladače“ brzy sešel na osamocení.

Bůh sám chce mít s lidmi vztahy, řízené jejich vlastním svobodným rozhodnutím. Jedni Jej mají rádi, jiným je Bůh lhostejný a pro jiné je zcela nežádoucí. Během času se mohou vztahy k Bohu jak utvrzovat, tak i sílit nebo slábnout, a někdy i zanikat, aby se později třeba znovu objevily ještě ve větší síle. Zkrátka, ta lidská svoboda přímo vybízí k seberealizaci.

Já jsem si už vybral; odpověděl jsem Bohu na Jeho lásku ke mně svou láskou. Učinil mne svým synem (dítětem) a neustále mne o tom ujišťuje (Římanům 8:16).

Tak hluboké štěstí se nedá slovy vystihnout. Často nad tím v úžasu kroutím hlavou znovu a znovu už léta. Svědčím o tom lidem, neboť vím, že jim tak mohu poukázat na dar, bez něhož jejich hledající srdce silně strádají. To strádání se pak odráží v jejich činech; každé druhé manželství se v našem národě rozvádí, silně stoupá zločinnost, a šíří se nevraživost, chamtivost, závist, pomlouvání, pomstychtivost a hledání pochybných, až zvrácených požitků. Tato věc je známá již od nepaměti; jeden věhlasný křesťan o tom již před dávnou dobou řekl: „Lidské srdce je neklidné, dokud nespočine v Tobě, ó Bože.“

„Za lásku může Bůh“ zpívá se v jedné křesťanské písni. A kdo může za „nelásku“? Někdo by mohl říci, že to je v podstatě Boží vina, protože Bůh zlé lidstvo nevyhladil a nechal jej dál existovat, přestože věděl, jaké utrpení jim to přinese. Nechal o tom dokonce napsat proroctví.

Jak vidno, Bůh není zastáncem nějaké „eutanazie“, ale naopak. Zajistil pro nemocný svět ten nejúčinnější lék; je jím Ježíš Kristus. Sám Ježíš řekl: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3:16)

Kdo nepřijme lék, nemůže být uzdraven. Uzdravení světa je ryze v kompetenci Boha. Není možné jej s úspěchem hledat jinde nebo u někoho jiného. V Novozákonní části Bible o této pravdě čteme: „V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (Sk. 4:12) Je to jméno Ježíš Kristus.

Nepotřebujeme k životu nějakou „berličku“!

Už jste někdy zaslechli tuto větu? Určitě ano. Alespoň já častokrát.. Ti, kdo ji vyslovují, tím chtějí naznačit, že si v životě vystačí sami; nepotřebují k životu nějakou pomocnou sílu; to je jen pro slabochy. Odpovídám jim, že to se v životě zatím určitě nedostali do žádné bezvýchodné situace.

Já musím přiznat, že jsem se již mnohokrát díval smrti do tváře, hlavně v době dospívání. Napsal bych o tom pár řádek, ale nikdo by tomu neuvěřil. Víم však, že mi pokaždé zachránilo život bleskové niterní zvolání k Bohu. Mohl jsem tak okusit Jeho pomoci a přesvědčit se o Jeho existenci a zájmu o člověka. Proto nepovažuji Boha za „nějakou berličku“, ale za mocnou berlu, kterou nic nezlomí. O Něj se mohu bez obav opřít s problémy, jejichž zvládnutí není v mých silách.

Vztah křesťanů k Bohu však není založen pouze na krizových situacích. To bychom nebyli křesťany, ale spíše jakýmiś prospěcháři. Jde o vztah širokého spektra potřeb lidského srdce. Jednou z takových potřeb je přijímat i opěťovat lásku. Tuto potřebu si člověk nevymyslel, ale

vložil ji tam Bůh sám stejně jako potřebu sdílet se s Ním samotným, mít žízeň, hlad, touhu po lidském sdílení se, atd.

Pokud člověk nesyťí své tělo stravou, zemře. Pokud opomíjí sytit svou duši duchovní stravou, je odkázán jen na tělesný způsob života a jeho duše úpí hladem. Znamý Mnichovský psychiatr Buchner napsal: „I dnešní psychoterapie odhaluje opět duši člověka a význam zbožnosti pro duševní zdraví člověka. Psychoterapie svedla dohromady lékaře i kněze.“

Nesmírně důležitou součástí lidské psychiky je také potřeba vyznání vin a svých starostí. Když člověk tuto potřebu potlačuje, dochází u něj často k psychickým poruchám. Pokud člověk nemá víru v Boha, může se svěřit svým přátelům; určitě se mu trochu uleví. Když však člověk víru – přesněji – důvěru v Boha vlastní a obrací se přímo k Bohu, Bůh vyřeší daný problém co nejdokonaleji i s ohledem na širší souvislosti. Čím déle člověk s Bohem žije, tím více se důvěra v Jeho pomoc upevňuje; již samotné vědomí, že Bůh vyslechl mou prosbu mi přináší pokoj a jistotu, že vše bude vyřešeno co nejlépe. Bůh totiž zná dokonale celou spleť pavučin a pavučinek všeho lidského dění. Boží odpověď na naše prosby nemusí být proto okamžitá; neměli bychom kvůli tomu malomyslnět.

V této souvislosti čteme v Bibli zajímavý příběh o Josefovi, který se odehrál 1700 let před Kristem. Josefa si Bůh vyvolil za budoucího zachránce Jákobova rodu, který se stal základem budoucího Izraele. Josefovi vlastní bratři jej však neměli v lásce a vyvrcholilo to tím, že ho prodali kolemjdoucí karavaně Izmaelců, táhnoucí do Egypta. Ti jej pak v Egyptě prodali veliteli tělesné stráže Faraonova dvora Putifarovi.

Bůh byl s Josefem, a proto jej doprovázel neustálý zdar. Putifar jej kvůli tomu ustanovil správcem svého domu. Kam však čert nemůže, tam se objeví žena – Putifarova manželka. Neustále se Josefovi nabízela, ten ji však vytrvale odmítal, a proto se mu pomstila; spustila křik a všem lživě oznámila, že se s ní chtěl „miliskovat“. Byl proto vsazen do žaláře. I tam byl Bůh s Josefem.

Ted' už možná řeknete, že Bůh byl neustále s Josefem a ten se přesto dostal do otroctví a nakonec do vězení; neměla ta Boží péče o něj vážné trhliny? A co to jeho zaslíbení od Boha? Na to odpovídá náš příběh až v dalších fázích. Je celkově dost obsáhlý; začíná třicátou sedmou kapitolou první knihy Mojžíšovy a končí kapitolou padesátou. Osmatřicátá kapitola může být při čtení vynechána, obsahuje jen rodové záležitosti.

Dále se dočteme, proč se Josef náhle dostává z vězení a také proč se krátce nato stává druhým po Faraonovi. Zachraňuje Egypt před hladomorem a také i celý Jákobův rod. Se svými bratry se setká nepoznán a způsobuje jim nemalé životní drama. Později jim prozradí svou totožnost a celému rodu přidělí oblast Gošen na území Egypta.

Bez nadsázky, člověku nezbyvá, než zírat, jaké že to má Bůh někdy pro člověka zvláštní cesty. Sám k tomu říká ústy proroka Izaiáše: „Nejsouť myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.“ (Iz. 55:8 KB)

Jak jsme již četli, Josef dostává na začátku zaslíbení o správě nad svým rodem, poví o tom všem bratřím, ale ti to nesou nelibě a prodají jej za to do otroctví a brzy nato se ocitá ve vězení. Tam mu hrozí dokonce trest smrti. Ale Josef dobře znal Boží proroctví o své budoucnosti. Svěřil svůj život Bohu a věděl, že se nemá čeho obávat. Co Bůh slíbí, vždy splní.

Nikdy tomu nebylo jinak. Bůh sám, opět skrze proroka Izaiáše praví toto: „Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ (Iz. 55:11)

Boží dopis člověku obsahuje mnoho prorockých výpovědí; nejen z doby starozákonní, ale i novozákonní. Fascinuje mne například zhruba tři sta proroctví, zapsaných prorokem Izaiášem o detailech Kristova života už šest století před Jeho narozením. Přitom by stačilo, aby se jedno z těch proroctví nesplnilo nebo se stalo trochu jinak, než bylo předpovězeno a celá věc by se zhroutila a stala by se nevěrohodnou.

O Kristu bylo např. prorokováno, že se má narodit v judském Betlémě. (Iz. 5:2) Krátce před porodem se Maria nacházela mimo Betlém; byla nucena tam jít i společně s Josefem, když tam probíhalo povinné sčítání lidu. Rovněž i jejich útěk do Egypta před králem Herodesem, který chtěl malého Ježíše usmrtit, byl předpovězen. Josefovi to přikázal ve snu anděl. Měli se navrátit až po Herodově smrti. (Mat. 2:13–15)

I všechna ostatní proroctví se vždy do písmenka splnila. Kritikové však Izajášovo proroctví napadali. Tvrdili, že není v moci člověka vědět dopředu tolik podrobností o životě a činech někoho, kdo se má teprve narodit, a ještě k tomu až za šest století. To by snad mohl vědět jen Bůh, kdyby ovšem existoval. Proto se obraceli k domněnce, že proroctví bylo podvodně sestaveno až po událostech Kristova života a teprve potom bylo vloženo do Starého zákona s datem šest set let před Kristem.

To však mohli tvrdit jen do roku 1947. Tehdy byly objeveny známé svitky z Kumránu od Mrtvého moře, které pravost Izajášova proroctví potvrdily. Nevím, zda pak kritikové v Boha uvěřili. Možná ano. A nebo se k celé věci postavili podobně, jako Kristovi odpůrci, popsaní v evangeliu Mat. 21:23–27. Podobně devátá kapitola evangelisty Jana.

Naplňování závěrečných proroctví prožíváme na vlastní oči i my dnes. Jedním z nich je kázání evangelia po celém světě. Sám Ježíš řekl: „A toto evangelium o království bude hlásáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.“ (Mat. 24:14)

V knize nazvané „Znamení poslední doby“ komentuje její autor Lothar Gassmann Biblická proroctví vyslovená samotným Ježíšem Kristem a zaznamenaná evangelisty Matoušem, Markem, Lukášem a částečně i Janem: „Evangelium je hlásáno takřka po celém světě a to v rostoucí míře. Tak například v roce 1970 to bylo 240 000 misionářů s 99 miliardami pracovních hodin, v roce 1995 to bylo již 398 000 misionářů s 417 miliardami hodin

evangelizace. Obrovský růst křesťanství je zaznamenán v Africe, Indonésii, v Latinské Americe, v Číně a v Jižní Korei. Odhaduje se, že jen v Číně uvěřilo za poměrně krátkou dobu na 50 milionů lidí a jejich počet neustále roste. (Poslední odhad je z loňského roku 2012 a počet se zvýšil na 185 milionů.) Na celém světě vychází na 300 000 různých křesťanských časopisů, každý rok vyjde na 25 000 nových křesťanských knih, kolem zeměkoule vysílá na 3 600 rozhlasových a televizních studií. Počet jejich posluchačů a diváků stoupl na 1,9 miliardy. Radostná zpráva o spasení v Kristu se dostává i do poslední chatrče někde v buši nebo v pralese také pomocí jednoduchých gramofonů a magnetofonů, které se otáčejí ručně. Dosud se podařilo poselství natočit už asi v 5 000 jazycích...

Několik nahodilých úvah

Mám toho na srdci ještě mnoho. Nejen úvah, ale i zkušeností. Nejvíce mých vyslyšených modliteb se týká dětí a jejich těžkých onemocnění. Téměř všechny byly krátce po modlitbách uzdraveny, i když se většinou jednalo o modlitby na dálku. Přemýšlel jsem o tom, že bych mohl prostřednictvím tohoto článku poskytnout kontakt na mne a modlit se za nemocné na základě případných žádostí čtenářů. Současně mne však napadá, že stejnou možnost modlitby má každý člověk na světě, jestliže se ke Kristu obrátí s opravdovým srdcem a upřímností. Nepokládám se za nějakou „elitu“ mezi křesťany a také nechci, aby to tak vyznělo. Souhlasím jen s výrokem jednoho křesťana, který řekl: „Největší pocta, jakou můžeme Bohu vzdát, je spolehnout se na Jeho zaslíbení.“

Ve spolehnutí se na Boží sílu je i má síla. Příkladně, i přesto, že od příběhu s vážkou na Bobrovníku uplynulo již dvacet let, má žena jej při jedné příležitosti znovu otevřela. V loni roku 2011 jsme se koupali

v malé přehradě v hostýnských horách. Také i tam kolem nás létalo několik vážek. Žena je zamyšleně pozorovala a pak s pochybnostmi v hlase řekla: „Tenkrát na tom Bobrovníku s tou vážkou – to byla náhoda; teď by se to už nestalo.“ Odvětil jsem, že když bude Bůh chtít, stane se to znovu. Tak jako tehdy jsem pronesl v duchu krátkou modlitbu, napřáhl ruku směrem k obloze a krátce zapískal. Na druhou dobu mi na ní vážka přistála. Když jsem ji po chvíli odehnal, má žena odhodlaně prohlásila: „Ale po třetí se to už nestane.“ Řekl jsem ji opět totéž: „Když Bůh bude chtít, stane se to po třetí. Opět jsem na vážku zapískal a na druhý takt mi na ruce přistála. Ve stejném rytmu, jako v předchozích dvou případech. Víím, že kdybych se i jen trošičku spoléhal na své schopnosti, Ježíš by nic nemohl učinit. Sám říká: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ A také i sebemenší pýcha by byla v tu chvíli brzdou Kristovy moci.

Není možno žít v představách o Božím jednání. Řada lidí si například myslí, že by Bůh měl chránit každého člověka automaticky, bez toho, že by jej o to člověk požádal osobně. Tak tomu ale není. Člověk žije odděleně od svého Stvořitele téměř od počátku své existence. Sám se pro to rozhodl. Aby mohlo nastat znovu „spojenectví“, přišel Bůh osobně na tento svět

„oděn“ člověkem Ježíšem Kristem, aby každý, kdo v Něj uvěří, se mohl k Němu opět navrátit. Ježíš nás vyzývá: „Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ (Jan 14:14Ep)

Ale zpět k mým zkušenostem; mnoho jsem jich vynechal, zvláště těch, které by pro dnešního čtenáře mohli být až příliš „silnou kávou“. Lidé jsou vesměs zvyklí přijímat jen to, co se nevyomyká jejich představám; často si myslí, že právě ty jejich závěry jsou ty nejsprávnější, aniž by se pokoušeli získat do nových věcí hlubší vhléd. V této souvislosti mne zaujal jeden vymyšlený příběh, který může dobře promluvit do naší situace. Jmenuje se „Život po porodu.“ (rozhovor dvou dětí)

V bříšku těhotné ženy byla dvě miminka. První se druhého zeptalo: „Věříš v život po porodu?“ „Určitě. Něco po porodu musí být. Možná jsme tu hlavně proto, abychom se připravili na to, co bude pak.“ „Blbost, žádný život po porodu není. Jak by vůbec mohl vypadat...“ „To přesně nevím, ale určitě tam bude víc světla, než tady. Třeba budeme běhat po svých a jíst pusou.“ „No to je přece nesmysl! Běhat se nedá. A jíst pusou, to je úplně směšné! Živí nás přece pupeční šňůra. Něco ti řeknu: Život po porodu je vyloučený – pupeční šňůra je už teď moc krátká.“ „Ba ne, určitě něco bude. Jen asi bude všechno jinak, než jsme zvyklí.“ „Ale nikdo se přece odtamtud nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život není nic, než velká stísněnost v temnu.“ „No, já přesně nevím, jak to bude po porodu vypadat, ale každopádně uvidíme mámu a ta se o nás postará.“ „Máma? Ty věříš v mámu? A kde má jako podle tebe být?“ „No přece všude kolem nás! V ní a díky ní žijeme. Bez ní bychom vůbec nebyli.“ „Tomu nevěřím! Žádnou mámu jsem nikdy neviděl, takže je jasné, že žádná není.“ „No, ale někdy, když jsme z ticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá, nebo cítit, jak hladí náš svět. Víš, já si fakt myslím, že opravdový život nás čeká až potom...“

Věřím, že každý pochopil. Někdy stačí jednoduchý příklad a třeba to pro nás může být i posun vpřed. Vzpomínám si, jak jsem se v dětství často ptával svých rodičů po smyslu života; proč tady jsme a co bude potom. Odpovídali mi stále stejně: „To ta moudrá příroda, jsme jen jejím produktem...“

Chtěl jsem, abychom o celé věci přemýšleli společně a dospěli k závěru, že „to“, co oni nazývají přírodou, má obrovskou inteligenci a moudrost, že „to“ umí plánovat, mít člověka rádo, a i když je „to“ jen jakési neviditelné fluidum, má prokazatelný charakter osobnosti a to ne ledajaké. Slovo „příroda“ jsem při našem rozhovoru na přání rodičů ponechal, neboť výraz „Bůh“ se jim jevil jako „zastaralý a nevědecký.“

Ptal jsem se přibližně takto: „Stvořila mne ta „příroda“ podle nějakého plánu? To musel být nesmírně složitý a dokonalý plán. My lidé jsme také moudří a stavíme podle plánů. I plánek na náš dům musel promyslet a pak nakreslit inteligentní člověk. Je na něm tolik různých měření a výpočtů. Ale příroda a samozřejmě i sám člověk je mnohem, mnohem složitější...A když je příroda moudrá, ví o nás? A když nám poskytuje tolik jídla, tolik rozmanitého ovoce, zcela určitě musí vědět, co nám chutná a co nám voní a podobně. A může k nám něco cítit? Já myslím, že určitě ano, přece nám toho tolik darovala. Dala nám sluch, abychom mohli slyšet

rozmanitou hudbu nebo také ptačí koncerty, šumění bystřin, či hlasy svých blízkých. Darovala nám oči, abychom mohli vidět tu krásu kolem nás v nejrůznějších barvách, východ i západ slunce, rozkvetlou louku, noční oblohu plnou hvězd nebo konkrétně pro mne oči jedné dívky ze 7.A, které se na mne den co den usmívají. Darovala nám rozum, abychom mohli snadno pochopit, že například semínko pampelišky má svůj „padáček“ ne proto, že se tam objevil náhodou, ale že jej tam smysluplně „přilepil“ NĚKDO, kdo velmi dobře věděl, proč to dělá. A podobných příkladů je okolo nás bezpočet.

Když jsem později namítl, že pokud je „příroda“ ve své moudrosti omezena jen na hmotné záležitosti naší existence, pak vše končí smrtí a nemá to žádný smysl. Proto je tedy v principu jedno, kdy přestanu existovat a nebo dokonce to, že jsem vůbec tady“.

To už bylo pro mé rodiče přespráleno. Otec mi se starostlivou tváří oznámil, že mne vezme hned zítra ráno ke svému známému, se kterým hrává tenis a s tím si mohu o těch mých „starostech“ popovídat. Mírně jsem tušil, o koho se bude asi jednat. Avšak hlavně jsem byl zvědav, co mi onen neznámý člověk odpoví.

Druhý den ráno jsme stáli u dveří v jednom domě, kde jsem četl nápis „Psychiatrická ambulance.“ Po krátkém přátelském rozhovoru lékaře s mým otcem se mne lékař zeptal, o co jde. Sdílel jsem mu vše, co jsem řekl doma. Namísto toužebně očekávané odpovědi jen zadumaně pronesl: „To nemáš ze své hlavy. Ještě ti není ani třináct. Pověz mi, tebe nebaví život, proto takto uvažuješ.“ Odpověděl jsem: „A z čí hlavy bych to měl mít? Život mně velice baví, mám fajn rodiče a taky dobré kamarády. Kopeme v lese bunkry a budeme stavět srub, hrají fotbal za Rusavu, taky stolní tenis, otec mi vyrobil káru s nožním řízením, hrají na kytaru, mám nový foťák, činky, mám kolo, lyže, závodní sáně, oštěp, chytám pstruhy atd. atd. Přál bych si, aby to nikdy neskončilo. Vy toužíte po stáří a smrti a pak konec?“ Lékař byl zřejmě vykolejen a místo odpovědi jen kroutil hlavou.

Odcházel jsem domů zklamán. Pomyslel jsem si: „Když nezná odpovědi na mé otázky ani tak vzdělaný člověk, jakým pan doktor bezesporu je, existuje vůbec někdo, kdo je schopen mi na ně odpovědět?“

Život šel dál a já jsem začal vyvádět různé lumpárny a snažil jsem se užívat života, jak jen to šlo. Často jsem se octl před pořádkovou komisí kvůli různým výtržnostem a nakonec dvakrát u soudu. „Když neexistuje Bůh, tak to tady pořádně roztočím!“ To se stalo mým heslem a bylo mi jasné, že v tom nejedu sám. Bůh však nade mnou bděl a nescetněkrát mne dostal ze situací, kdy mi šlo o život. Chránil mne pravděpodobně hlavně proto, že mi chtěl dát tu správnou odpověď na mé hledání smyslu života.

Ta přišla poprvé až na vojně od řadového člena katolické církve, který je dodnes jedním z mých nejlepších přátel. A v druhém roce vojenské služby po odvelení do jiných kasáren jsem se dověděl další odpovědi opět od katolíka.

A pan doktor? Nevím, zda jej mé otázky inspirovaly k osobnímu hledání uspokojivé odpovědi. Jedno však vím. Také on se stal později věřícím v Krista. Oznamil mi to můj otec. Všiml jsem si údivu v jeho tváři. Snad také on jednou...

Mnoho lidí nezná smysl života, a proto během něj dělají mnoho chybných kroků, zvláště v mladistvém věku. Potřebují někoho, kdo by jim celou věc přiblížil přijatelným způsobem. Zkrátka, dá se říci, že my křesťané jsme stále jejich dlužníci. Dlužíme jim poklady nevyčíslitelných hodnot. Mají cenu života, a ta je přece nevyčíslitelná.

Tak to chápal i světoznámý fyzik B. Pascal. Kromě toho, že byl vědcem, byl rovněž hluboce věřícím člověkem. Ve víře viděl maximální důležitost. Proto vyslovil tuto větu k zamyšlení: „Jestliže v Boha věříš a Bůh není, nic jsi tím neztratil. Jestliže však v Boha nevěříš a Bůh je, ztratil jsi všechno.“

Možná i někteří z vás, kdo čtete poprvé těchto několik zmínek o pravém smyslu života se rozhodnete Kristovo poselství a učení, které nemá v dějinách světa obdoby nejen přijmout, ale také jej šířit dál. Je obsaženo v křesťanské Bibli. Pro svou jednoduchost je snadno dostupné každému člověku. Aby mohl člověk svědčit o Kristově lásce, nemusí mít nezbytně vystudovanou teologickou fakultu. Sám Napoleon o této lásce řekl: „Vyznám se v lidech a pravím vám, že všichni hrdinové starověku byli lidmi. I já jsem pouhým člověkem, ale Jemu není žádný podoben. Ježíš Kristus není pouhý člověk. Alexandr, Cézar, Karel Veliký i já jsme založili veliké říše, ale na čem jsme je založili: na moci a násilí. Ježíš jediný založil svou říši na lásce a dodnes miliony jsou ochotny za něj zemřít. Zažehává pochodeň lásky, jež uhasíná sebelásku. O této lásce jsem přemýšlel, jí jsem se víc a více divil a ta mne dokonale přesvědčuje o Božství Kristově.“

Mluvil Napoleon pravdu? Dokáží být křesťané ve své opětuující lásce věrni Kristu i v nesnázích, nebo jsou to zbabělci? „Statistikové Barret a Jonson odhadují počet kvůli víře zabitých křesťanů od roku 33 do roku 1990 na 40 milionů. Z toho připadá 27 milionů na léta 1900 až 1990. Neuvěřitelné vystupňování. Dle údajů Světové evangelické aliance, která odhaduje počet usmrcených křesťanů ve 20. století mnohem výše, vešlo dvacáté století do dějin jako „století mučedníků.“ Jen během pronásledování křesťanů za 26 roků vlády diktátora Stalina zahynulo více křesťanů, než za celá první tři století po Kristu v římské říši. Podobně je tomu s pronásledováním křesťanů v Číně za vlády Mao Ce-tunga. Křesťané obětovali svůj život v komunistických diktaturách, v islámských státech, pracovních táborech a v mučírňách zneužívané psychiatrie. K nejkrvelačnějším pronásledovatelům Židů a křesťanů patřili mimo Stalina a Maa: Lenin (SSSR), Hitler (Německo), Causesku (Rumunsko), Hodža (Albánie), Idi Amin (Uganda) a Kim Il Sung (Severní Korea).“ (Z knihy „Znamení poslední doby“ str. 49)

Čemu musí věřit „nevěřící“

Zdá se, že krédem dnešní doby se stala teorie o neřízeném vzniku života, který měl být následně upravován evolučním procesem. Zajímalo mne, čemu musí vyznavač takové syntetické evoluce věřit. Když jsem se to dozvěděl, začal jsem evolucionisty považovat za „největší idealisty na světě.“

Tak například, dnes už není ve vědeckém světě novinkou ten fakt, že v jediné buňce se nachází bilion informací. Pro ilustraci je to tolik, jako písmenek v deseti milionech knih. Vložila je tam náhoda? Co na tuto otázku odpovídají výsledky vědeckých bádání? V knize od Prof. Dr.Ing. Wenera Gitta nazvané „Použil Bůh evoluce?“ je zmínka o tom, že „...známí vědci se dnes v rostoucí míře odvracejí od syntetické evoluční teorie...Důvodem této změny je zjevně to, že v přírodě nikdy nebyl prokázán proces, při kterém by ve hmotě sama od sebe vznikala informace.“

To je závažný nedostatek pro víru v syntetickou evoluci. Hypotéza o samovolném vzniku života je skutečně jen domněnkou, které se může věřit a také nemusí. Je to na každém z nás. Já jako křesťan však musím mít pro svou víru či důvěru pevné podklady. A těch mám opravdu hodně.

V roce 2004 vystoupil v jistém televizním pořadu jeden světoznámý vědec – astronom. Na závěr zajímavého rozhovoru byl dotázán, zda věří v Boha. Usmál se a odpověděl: „Vždyť se na to podívejte. Nevěřím, že by lidský život byl nesmyslem.“

Potěšilo mne to. Hlavně proto, že to znělo jako výzva pro náš národ: „Život není nesmysl. Tím by byl v případě náhodného vzniku. Chyť se toho člověče. Dívej se kolem sebe. Nejsi jen „trochou bláta, co mělo štěstí.“

V období Vánoc se mi konečně podařilo začíst se do knihy od známého českého vědce a křesťana Doc. RNDr. Vladimíra Krále CSc., nazvané „Hledání počátku a cíle.“ Celé tři roky jsem ji měl vystavenou v zasklené knihovně. Při poslechu radiové stanice „Proglas“ se o knize nadšeně vyjádřil nějaký posluchač. Neodolal jsem a vůbec toho nelituji. Dozvěděl jsem se v ní hodně faktů o složitosti živé hmoty a přírody vůbec. Kéž by si ji každý přečetl. Věřím, že kniha by mu poskytla dostatek poznatků, postačujících k víře v nekonečně moudrého Stvořitele.

Podobně, jako při čtení zmíněné knihy jsem byl před lety překvapen přednáškou Dr. Krynské, asistentky primáře plicního oddělení jedné známé nemocnice. Přednáška se týkala popisu funkcí imunitního systému lidského těla a přišlo si ji tehdy poslechnout do našeho sboru poměrně hodně ateistů. Po jejím ukončení jsme všichni seděli bezmála dvacet minut jako „opaření“. Byli jsme ohromeni neuvěřitelnou důmyslností celého imunitního systému. Dr. Krynská si toho všimla a řekla nám, že to, co nám přednesla je jen zlomek toho, co se dnes o celé věci ví, a že o tom byly napsány stohy odborných vědeckých knih.

Dojem z přednášky byl tak silný, že nikoho ani nenapadlo klást otázky typu „odkud se vzal Bůh“ apod. Všem nám bylo jasné, že Bůh prostě existuje, a ne ledajaký.

V mé víře mi ani v nejmenším nebrání ten fakt, že věčnost Boží existence je pro člověka nepochopitelná stejně jako nekonečnost vesmíru a času. Věda dnes dokonce hovoří, že kromě našeho časoprostoru, ve kterém nyní žijeme, existují ještě další rozměry či dimenze, které jsou lidskému oku neviditelné a přesto existují. Hovoří se o čtvrtém, pátém, šestém rozměru a kdo ví, kterým rozměrem to končí. Světoznámý německý fyzik Albert Einstein dokazoval existenci čtvrtého rozměru a také věděl, jak se do něj dostat. Svůj objev či matematický výpočet však lidstvu nepředal, neboť by jej bylo zcela nepochybně zneužito ve vojenství.

Einstein nebyl jen vědec; byl rovněž aktivistou lidských práv a neuznával násilí. Dlouho dopředu varoval před Hitlerem a jeho praktikami. Ve svém článku, nazvaném „Jediná církev“ napsal toto: „Vždycky jsem býval horlivým průkopníkem svobody, proto jakmile vypukla revoluce v Německu, jsem se obrátil na university, abych našel zastánce svobody. Ale nenašel jsem je. Univerzity se brzy uchýlily k mlčení. Pak jsem se obrátil k vydavatelům vlivných novin, kteří v mnoha svých článcích prohlašovali, že jsou věrnými bojovníky za svobodu. Avšak i tito pánové byli stejně jako univerzity během několika týdnů umlčeni. Pak jsem šel postupně ke každému ze spisovatelů, kteří se vydávali za intelektuální vůdce Německa, a často diskutovali o otázce svobody a jejím místě v moderním životě. Zjistil jsem však, že ztichli.

Jediná církev čelila boji, který Hitler vedl proti svobodě. Do té doby mě církev vůbec nezajímala, ale nyní k ní cítím velký obdiv, protože měla vytrvalou odvahu bojovat za duchovní pravdu a mravní svobodu. Cítím se povinen vyznat, že nyní obdivuji to, co jsem dříve považoval za téměř bezcenné.“ (Z knihy „Tichá církev“ – Julius Rieger.1944).

Samozřejmě chyb se církev dopustila také. Já osobně jsem jich nadělal spoustu. Přesto jsem nebyl hozen „přes palubu“, ale byly mi dány nové šance. Kdyby se hned za jakýkoli přestupek vylučovalo, mám za to, že by v církvi nikdo nezůstal. Jestliže někdo kritizuje církev jako instituci, a ne jako občasná selhání lidí, může se zamyslet např. nad institucí manželství. Má samozřejmě také své řády. Jestliže je někdo nedodržuje, a to se dnes děje v nebývalé míře, nelze přece tvrdit, že manželství je špatné jako systém.

Mimostojící lidé však církev pozorují s představou, že v ní mohou být jen dokonalí křesťané. Když tato jejich představa není uspokojena, reagují pobouřeně a pohrdavě. Rád bych je ale ubezpečil, že v církvi je i mnoho úžasných lidí, kteří žili v minulosti velice hříšným životem a po uvěření u nich nastala obrovská změna k lepšímu. U někoho proběhla rychleji a u jiných pomaleji a u dalších teprve probíhá. Je však zajímavé, že o těch proměněných křesťanech se dnes mezi mimostojícími tolik nehovoří, ale s chutí se ukazuje prstem na ty, kteří jsou ve svém vývinu pomalejší.

Osobně si myslím, že tato pozorování by se mohla proměnit ve velmi pozitivní zkušenost pro ty kritizující. Mohli by si uvědomit, že tím pádem je v církvi místo i pro ně samotné. Pokud si ale myslí, že by s nimi bylo v církvi manipulováno, mohou se o Kristu dozvědět cokoliv

odděleně. Mohou hovořit o samotě s někým, koho jako křesťana znají. Ten jim bude zcela jistě ochoten říci o své naději. (1.Petra 3:15)

Současně je však třeba vědět, že dosažení dokonalé kvality života, jakou Bůh od člověka požaduje, je nemožné, přestože se o to člověk snažil bezpočtukrát. Možná, že se některým lidem podařilo žít poměrně kvalitní životy, avšak na „jedničku“ to nikdy nebylo. Tím pádem ztratil každý člověk šanci projít u Božího soudu jako spravedlivý a konečným výsledkem bylo trvalé odloučení od Boha.

Avšak stalo se něco úžasného; Bůh sám zaplatil za člověka výkupné a přidělil mu svou dokonalou spravedlnost. Přijetí tohoto nezaslouženého daru však závisí na svobodném rozhodnutí každého člověka. Totiž teprve po osobním přijetí nabývá ono výkupné platnosti.

Aby se Boží jednání stalo pro člověka více srozumitelným, existuje celá řada příkladů nejen z Bible, ale i ze současné lidské praxe. Jeden takový novodobější příklad jsem nedávno uslyšel při evangelizačním setkání v Armádě spásy v Šumperku.

Příběh vypráví o dvou chlapcích, kteří spolu vyrůstali a stali se opravdovými přáteli. Pak se jejich cesty rozdělily. Později se oba opět setkali, avšak bylo to v soudní místnosti. Jeden se totiž mezitím stal soudcem, a druhý se vydal cestou zločinu.

Soudce odsoudil obžalovaného podle neměnného zákona. Mohl mu udělit vězení a nebo peněžitou pokutu. Učinil to druhé. Pak si sundal soudnický talár a paruku, sestoupil k odsouzenému, napsal šek ve výši pokuty a podal jej onomu proviněnému.

I Ty, kdo čteš tyto řádky, jsi přestoupil v různé míře Boží zákony. Jsi za to po právu odsouzen. Bůh Ti však nabízí „šek“, neboť ví, že sám zaplatit nemůžeš; není to prostě ve tvých silách. Nyní máš dvě možnosti; buď nabídnutý šek roztrhat nebo jej s vděkem přijmout.

Hodně Ti přeji, aby ses rozhodl správně. Na Tvé svobodné rozhodnutí čeká s napětím celé nebe; tak je to zaznamenáno v Bibli. Tvé ANO Ti otevírá dveře do věčnosti v prostředí dokonalého zdraví, harmonie a netušených možností. To vše pro Tebe s největší láskou připravil Bůh sám, aby se s Tebou mohl dělit o Tvé štěstí. Tvé štěstí a radost je totiž i Jeho štěstím.

Volání uprostřed noci

Včera večer před devátou jsem se vracel na svém bicyklu z odpolední směny. Projížděl jsem kolem jednoho osmipatrového domu, z jehož nejvýše položeného bytu jsem zaslechl volání o pomoc. Přes nezáměr několika jeho obyvatel, které jsem marně žádal o pomoc, se mi nakonec podařilo oslovit staršího člověka, který mi pomohl onu záležitost posunout k jejímu vyřešení.

Napadlo mne, kolik lidí v domech kolem nás volá o pomoc po stránce duchovní. Jsem přesvědčen, že je jich veliké množství. Rád bych je navštívil a přinesl jim radostné poselství

osobně. Zním i mnoho dalších křesťanů, kteří to vidí stejně. Doufám, že snad i toto lidově psané pojednání bude pro ně přínosem a dostane se až k nim.

Doslov

Mám připravenou další písemnost s názvem „*Biblické odpovědi křesťana na otázky svědků Jehovových*.“ Obsahuje taktí upozornění na Biblické souvislosti, které spolehlivě zařadí nauky svědků Jehovových do sféry nebiblických učení a může tak přispět k ochraně lidí, kteří považují Bibli za věrohodný „dopis od Boha,“ ale i těch, kteří Bibli zatím nečetli. Po třiceti letech zkoumání slibují účinnost a originalitu. Písemnost může posloužit také i těm, kdo se chtějí dozvědět něco o Biblických učeních jako je například znovuzrození, druhý příchod Kristův, poslední Kristova večere, Kristovo Božství apod. Písemnost najdete na stránkách: www.badatelebible.cz.

OV